

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/14 (104) ● 12 Nisan 2003 ● 500 000 TL

**Çürümüş Baas rejiminin
enkazı üzerinden yükselen
emperyalist zafer çıgıllıkları boşuna!..**

İÇİNDEKİLER

Bağdat'ta rejim düştü... Irak halkı henüz son sözünü söylemedi!	3
Kurtlar sofrasında it dalaşı	4
Bombalarla birlikte emperyalist medyanın balonları da patladı!	5
İşgalciler direnişe katliamla yanıt veriyor!	6
İşgal ordularını Irak'ta ve Ortadoğu'da intifada bekliyor!	7-8
İşbirlikçilerin "savaşta yokuz" yalanı çöktü.	9
Emperyalist savaşa ve işbirlikçi iktidara karşı 1 Mayıs'ta alanlara!	10
Anadolu Yakası İşçi Emekçi Platformu'nun çağrısı:	11
Sınıfın devrimci 1 Mayıs'ını örgütleyelim! (Orta sayfa)	12-13
6 Nisan mitinginde emekçilerle savaş ve saldırılar üzerine konuştuk	14
6 Nisan İstanbul mitingi.	15
Personel rejimi saldırısı gündemde	16
Büyük patronlarla hükümet temsilcileri biraraya geldiler	17
PETKİM sermayeye peşkeş çekilmek isteniyor	18
Fransa'da bir günlük grev	19
Savaş ve savaşa karşı tavır üzerine	20
Savaşın yalanları.	21
"Günü geldiğinde hep beraber ateşleneceğiz!"	22
Mücadele Postası	23

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/14 (104) ● 12 Nisan 2003

Fiyatı: 500 000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.**Yönetim Adresi:**Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.netWeb: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org><http://www.kizilbayrak.com>Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Gazetemizin yayına hazırlandığı saatlerde emperyalist işgal kuvvetlerinin kolay girdikleri Bağdat'ta hala yer yer çatışmalar sürmekteydi. Ancak ne Bağdat'ta yer yer süren çatışmalar ve ne de Güney'de emperyalistleri karşılayan şanlı halk direnişi emperyalistlerin Irak'taki kolay başarısını ortadan kaldırmıyor. Tersinden, Irak'taki kolay başarı da emperyalistlerin zaferi anlamına gelmiyor. Bu sadece emperyalistlerin siyaseten güçlenmiş olarak saldırıları sürdüreceğini gösterir ki, karşılığında emperyalizme karşı güçlerin de daha güçlü, daha etkili bir örgütlenme ve mücadeleye girişmesi gerekir.

Irak'taki kolay başarının mimarı, sanılacağı gibi emperyalistlerin güçlü orduları ve modern silahları değildir. Irak halkının kahramanca direnişini kıran asıl etken kendi devletinin savaştan kaçması, onu düşmanla karşı karşıya bırakıp kaderine terketmesidir. Irak'taki çürümüş BAAS rejiminin bu tutumu Irak halkına olduğu kadar dünya halklarına da önemli bir mesaj içeriyor. Emperyalizme karşı savaşmak, onun bir uzantısı konumundaki kapitalist sınıf ve devletlerin harcı değildir. Bu savaş, işçi sınıfının devrimci önderliğinde direnen emekçi halklar tarafından yürütülebilir ve ancak böyle olursa kazanılabilir.

Emperyalizmin kolay başarısına rağmen henüz Irak'ta her şey bitmedi. Ortadoğu'da ise yeni başlıyor. Emperyalist işgal ve katliam güçleri, henüz Irak'ta tam bir zafere bile ulaşmadan Suriye'ye yönelik tehdidi tırmandırıyor. Sırada, çoktan ilan ettikleri gibi, İran, Suudi Arabistan, Kuzey Kore var. Sonrasına ilişkin henüz adı açıklanmış başka devlet yok ama bu olmayacak anlamına gelmiyor. Irak'ta henüz bitmeyen, Ortadoğu'da ve dünyada yeni başlayan bu savaşın emperyalist saldırganların yenilgisi, halkların zaferiyle sonuçlanması ise devrim güçlerinin dirayetine bağlı. Hep olageldiği gibi yine savaşı biz başlatmadık. Ama zaferle bitirmek boynumuzun borcudur. Güçler buna göre hazırlanmalı ve konumlanmalıdır.

Yaklaşan 1 Mayıs'ın "birlik, dayanışma ve mücadele" mesajı da bu savaşın ihtiyaçlarına hasredilmelidir.

Bağdat'ta rejim düştü... Irak halkı henüz son sözünü söylemedi!..

Irak halkıyla dayanışmayı yükseltelim!

Emperyalist işgal ve yağma savaşını durduralım!

Irak halkının, Ortadoğu halklarının ve dünyanın ilerici-devrimci kamuoyunun önünde ise, emperyalizmin insanlıkdışı katliamlarına karşı dayanışmayı ve mücadeleyi yükseltmek için büyük bir kahramanlıkla sergilenen direnişlerin örnekleri durmaktadır.

Irak savaşı ve direnişinden Ortadoğu ve dünya halklarının, işçi ve emekçi kitlelerinin çıkarması gereken iki büyük ders bulunuyor: Emperyalizmin gücü ve şiddeti karşısında, onun uzantısı konumundaki çürümüş iktidarların hiçbir direnme şansı ve niyeti bulunmamaktadır. Emperyalist saldırganlığı ve savaşı dizginleyebilecek tek güç işçi sınıfı ve emekçi halkların haklı ve meşru direnişleridir.

Dünya Bağdat'ın pek de direnmeden düşüşüne tanık oldu. Açık ki bunu işgal güçleri de beklemiyorlardı. Bu nedenle kente tümüyle hakim olmadan bir zafer ilanından kaçınıyorlar. Ancak ABD-İngiltere saldırganlığının bu temkinli tutumu uşaklarını bağlamıyor. Onlar şimdi zafer naralarıyla dolaşıyorlar ortalıkta. Alenen uşaklık yapmaktan imtina etmiş olan başka bir kısım uşak ruhlular ise bu sonucun yorumuyla ele veriyorlar kendilerini. Onlara göre savaşın böyle erken bitmesi ve bu şekilde sonuçlanması iyi olmuş!.. Hiç olmazsa katliam büyümemiş!.. Savaşın acıları sınırlı kalmış!..

Gerçekten böyle mi? Savaşın böyle çabuk ve saldırganların "kazanımıyla" sonuçlanmış olması, katliamın nihayet son bulduğu, savaş acılarının bittiği, Irak'ın demokrasiye-dünyanın huzura kavuştuğu anlamına mı geliyor? Yoksa tam tersi bir anlam mı çıkarmak gerekiyor yaşananlardan?

Ortadaki çıplak gerçeklere rağmen bu sonucu olumluya yorabilmek için insanın ruhunun ve beyninin uşaklık illetiyle sakatlanmış bulunması gerekiyor. Çünkü, ABD emperyalizminin plan ve hesaplarının Irak ile sınırlı olmadığı, Ortadoğu'da ve dünyada kurmayı düşündüğü "yeni düzen" in ilk adımlarını teşkil ettiği, bizzat ABD kaynakları tarafından çoktan açıklanmış bulunuyor. Hatta Amerika bu konuya ilişkin niyetlerini tekrar tekrar ortaya sürerek bir tehdit unsuru olarak kullanmayı bile tercih ediyor.

Dolayısıyla, Bağdat'ın düşmesi ne savaş adı altında yürütülen vahşi kırım hareketinin nihayet

bittiği anlamına geliyor, ne de Irak'ın demokrasiye kavuştuğu... Ayrıca, böyle bir sonuç saldırganların amacına ve konumuna da uygun düşmez. Salırganların konumu Ortadoğu bataklığına beline kadar gömülmüş olma halidir. Bu bataklığın dönüşü kolay değildir ama, ilerlemeye çalışmak daha da zor, hatta imkansızdır. Hiç kimse emperyalistlerin Bağdat'taki kolay başarısına aldanmamalıdır. Irak halkı sergilediği onurlu direnişle Irak'ın Bağdat'tan ibaret olmadığını göstermiştir ve hala göstermeye devam etmektedir. Ortadoğu'nun tehdit altındaki diğer ülkeleri ve halkları, hiç kuşku yok ki, çok daha ilerisini gösterecek kapasitededir.

Bağdat'ta ortaya çıkan "savaşmadan yenilme" durumuna rağmen Güney'deki direnişin hala kırılmamış olması, çatışmaların yer yer sürmesi tabloyu anlamak ve açıklamak için yeterli ipucu vermektedir. Bağdat çürümüş Saddam rejiminin karargahıydı ve bu rejim tam da yapısına uygun bir tutum sergileyerek direnen halkını ortada bıraktı. Güney'in halkları ise yıllar süren emperyalist ambargo yüzünden çektikleri yoksulluk ve acıların öfkesiyle karşıladılar işgal ordularını. Dünyanın süper silahlı güçlerine, bunların en aşağılık katliam saldırılarına karşı kahramanca direndiler. Üstelik, işgal saldırısına Güney'den başlayan emperyalistlerin en büyük umudu, tam da yaşadığı bu sıkıntılardan dolayı Şii halkın, rejime sadakatsizlik/emperyalist işgale yardakçılık yapmalarıydı. Görüldüğü gibi böyle olmadı. Basra'nın, Necef'in, Umm Kasr'ın, Nasiriye'nin, Kerbela'nın yoksul Arap ve Şiileri işgalcileri çiçeklerle değil, direnişle karşıladılar. Saldırıya uğrayan, korumaları gereken Saddam'ın değil kendi ülkeleriydi çünkü. Başlarına tonlarca bomba yağdırılan, çocukları katledilen ve direnmedikleri takdirde yarın köleleştirilecek olan kendileriydi.

BAAS diktatörlüğüne rağmen Güney nasıl direndiyse, Bağdat halkının da aynı nedenlerle direneceği bekleniyordu kuşkusuz. Salırganlarsa, Güney'de karşılaştıkları direnişin moral çöküntüsüyle daha büyük bir direnişle karşılaşacakları kaygısıyla davrandılar. Karşılarında halk direnişine ek olarak iktidar güçlerini ve ordularını da bulacakları beklentisiyle ve yollarda oyalanarak, kara hareketini geciktirip hava bombardımanını yoğunlaştırarak sürdürdüler saldırıyı. Bağdat'a girdiklerinde ise muhataplarının kenti terkettiğini gördüler. Ne Saddam vardı ortada, ne kurmayları ve ne de Cumhuriyet Muhafızları...

Ülkenin başkentinde, iktidarın bu merkezinde halk, doğal olarak, düşmanı hükümetin ve devletin karşılamasını bekliyordu. Böyle bir karşılaşmada onlar da işgalcilerin karşısında yer alacak, BAAS diktatörlüğünü desteklemek için değil ama yurt savunması için direnişe katılacaklardı. Ama bir sabah, Bağdat kapılarına dayanmış düşman ordularıyla devlet güçlerinin çatışmasını değil, terk edilmiş sokaklarında ve meydanlarında düşman tanklarını ve askerlerini gördüler. Haftalardır yağın bombaların altında acıları ve öfkeleriyle düşmanı bekleyen ve direnişe

hazırlanan Bağdatlılar işte o zaman terkedildiklerini, ihanete uğradıklarını, yalnız bırakıldıklarını gördüler.

Dolayısıyla, Bağdat'ta yaşanan bugünkü suskunluk kimseyi umutlandırmamalı, kimseyi umutsuzluğa da düşürmemeli, aldatmamalıdır. Bağdat'taki durum geçicidir. Çünkü işgal güçleri kalıcıdır. İşgalin ilerleyen günlerinde ve emperyalizmin "kolay başarı" hevesiyle yöneleceği yeni işgal bölgelerinde nelerle karşılaşacağı, Ortadoğu'da düştükleri bataklıkta bu haydutları daha nelerin beklediği meçhuldür. Bugünden belli olan tek şey, bunların işgalciler için hiç de hoş sürprizler olmayacağıdır.

Bağdat'ın düşmesiyle elde edilen "kolay başarı" emperyalistler açısından asla bir zafer değildir. Onların Irak'ta hiçbir hesapları tutmadı, hiçbir beklentileri gerçekleşmedi. Çiçekle karşılanmayı bekliyorlardı, müthiş bir öfke ve kinle karşılandılar. 3-5 günde sonuç almayı bekliyorlardı, haftalar sonra hala tam bir sonuç alabilmiş değiller. Irak devletiyle çatışacaklarını ve yeneceklerini, halkın en azından seyredeceğini umuyorlardı, tam tersi oldu. Irak halkı direnişle karşıladı, muhatap aldıkları rejimse karşılıklarına bile çıkmadı.

Zafer bunun neresindedir ve emperyalizmin hangi hesabı tutmuştur?

Emperyalistler, tam da hesapları boşa çıktığı ve bu yanılgılarının üstünü örterek dünyayı yanıltabilmek için, Bağdat'tan bir görüntüye mal bulmuş mağribi gibi sarılıyorlar. Bağdat'ta Saddam heykelinin devrilmesi sahnesiyle kendilerini avutuyorlar. Emperyalizm uşakları da aynı tabloyu, "Bağdat halkı Saddam heykelini yıktı ve yerlerde sürükledi" diyerek yutturmaya çalışıyorlar. Nerden ve nasıl toplandıkları bile meçhul olan 100-150 kişinin seyrettiği bir heykel devirme sahnesi döne döne gösteriliyor. Kaldı ki, yaklaşık 5 milyonluk bir kentte bir kaç yüz değil, bir kaç bin kişi katılsa bile, "halkın tavrı" olmayacaktır bu. Ama emperyalistlerin ve uşaklarının elinde başkaca bir propaganda malzemesi yoktur.

Irak halkının, Ortadoğu halklarının ve dünyanın ilerici-devrimci kamuoyunun önünde ise, emperyalizmin insanlıkdışı katliamlarına karşı dayanışmayı ve mücadeleyi yükseltmek için büyük bir kahramanlıkla sergilenen direnişlerin örnekleri durmaktadır.

Irak savaşı ve direnişinden Ortadoğu ve dünya halklarının, işçi ve emekçi kitlelerinin çıkarması gereken iki büyük ders bulunuyor: Emperyalizmin gücü ve şiddeti karşısında, onun uzantısı konumundaki çürümüş iktidarların hiçbir direnme şansı ve niyeti bulunmamaktadır. Emperyalist saldırganlığı ve savaşı dizginleyebilecek tek güç işçi sınıfı ve emekçi halkların haklı ve meşru direnişleridir. Ve bugün, çürümüş diktatörük tarafından kaderine terkedilmiş olan Irak halkının dünya halklarının desteğine olan ihtiyacı çok daha büyüktür. Emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı mücadele görevlerine bu bakış ve sorumlulukla daha fazla sarılmak gerekmektedir.

Kurtlar sofrasında it dalaşı

Irak kentlerini yerle bir eden, Irak halkını en modern silahlarla katliamdan geçiren işgalci emperyalistler, bu arada yağmadan daha çok pay kapmak için aralarında sürtüşmeye başladılar. Irak'ı kitle imha silahlarından arındıracaklarını, halkı ise demokrasiye kavuşturacaklarını aylardır tekrarlayıp duran katil sürüleri, Irak petrollerini yağmalamaya geldiklerini, iğrenç bir pay kapma dalaşı içine girerek net bir şekilde ortaya koydular.

Kirli paylaşım savaştan önce başlamıştı

Amerikan emperyalizmi bir yandan savaş hazırlığı yaparken, öte yandan savaş kundakçısı Bush ve çetesiyle sıkı bağı olan şirketlere ihale verilmeye başlanmıştı. Irak'ın yağmalanmasını organize etme işi ABD Uluslararası Kalkınma Ajansı (USAID) adlı kuruluş tarafından yerine getirilmeye başlandı. Bu kuruluşun Irak'la ilgili ilk icraatı Umm Kasr Limanı'nın işletilmesini 4.8 milyon dolar karşılığında bir Amerikan şirketine vermek oldu. Bu ihale 20 Mart'ta başlayan saldırıdan haftalarca önce verilmişti. Yine ABD emperyalizmi "Irak'a en çok bomba ve füze yağdıran ülke" unvanına sahip olduğu için, Irak'ın yağmalanmasından İngiltere dahil diğer emperyalistlere pay vermemek için planlar hazırlamış. Bu planlara göre Irak'ta ihale alacak şirketlerin tümü Amerikan şirketi olacak. Bu şirketler duruma göre taşeron şirketlere iş verebilecekler. Taşeronların da emperyalist savaşta ABD'ye destek veren ülkelerden olması gerekiyor. Savaş çığırtkanlığı yapan Türk sermaye çevrelerinin de bu paylaşımından pay kapma hayalleri kurduğunu biliyoruz.

Irak halkını hedef alan saldırıya 50 bin askerle katılan İngiliz emperyalizmi, ABD'nin yağmadan kendisine kırıntılar dışında pay ayırmamasına tepki göstermeye başladı. Her ne kadar Tony Blair yönetimi Beyaz Saray'a uşakça bir bağlılık sergilese de, İngiliz tekellerinin çıkarlarını savunuyor. Bu emperyalist talan savaşında yer almasının temel nedeni budur. Bush ve Blair haydutlarının sık sık bir araya gelmelerinin bir nedeni de kirli paylaşım konusunda anlaşmaktır. ABD ile pazarlık yaparak istediği payı alamayacağını anlayan Blair, BM'nin etkin rol oynaması gerektiğini savunuyor. Emperyalist savaşa katılırken BM'yi hiçe sayan İngiliz emperyalizmi, sıra paylaşımına gelince BM'yi yeniden hatırladı. Bu arada İngiliz şirket temsilcileri yağmadan pay alamama kaygısı taşırken, İngiliz parlamentosunda "bu savaşta ne çıkarımız var?" türünden açıklamalar yapılmaya başlandı. Bu açıklamalar, dünya halkları tarafından mahkum edilen emperyalist savaşa gerekçe arayan Tony Blair'in, "bu bir fetih savaşı değil, kurtuluş savaşıdır" iddialarının ne denli ikiyüzlü olduğunu gösteriyor. Irak halkını katlederek özgürleştirdiklerini söyleyen haydutlar, ülkenin zenginliklerini yağmalayarak da Irak'ı kurtarmaktan bahsediyorlar.

BM de kurtlar sofrasında yerini aldı

BM hukukunu ayaklar altına alan Amerikan-İngiliz emperyalist savaş koalisyonu, hiçbir kural tanımadan Irak'ı yakıp yıkmaya, ardından da yağmalamaya başladı. Irak tahrip edilirken, Irak halkı bir bütün olarak katledilirken sesini çıkarmayan BM ve diğer emperyalist güçler, kurtlar sofrası kurulunca seslerini

yükseltmeye başladılar. Cenevre Sözleşmesi'ni hatırlayan bu ikiyüzlüler adına konuşan BM Kalkınma Programı (UNDP) Başkanı Mark Malloch Brown, Cenevre Sözleşmesi'nin, "işgal güçlerinin, bir ülkenin doğal kaynaklarını uzun süreli olarak kullanmak üzere sözleşme imzalamasını yasakladığını" bildirdi. "ABD'nin BM Güvenlik Konseyi kararı olmadan, Irak'ın imarı için, Irak petrollerinin işletilmesi konusunda ihaleler açamayacağını ve imtiyazlar veremeyeceğini" açıklayan Brown, bundan dolayı ABD'nin BM ile işbirliği yapmak zorunda kalacağını da tahmin ediyordu!

Bu görevlinin, Güvenlik Konseyi üyesi Rus ve Fransız emperyalistleri ile Alman emperyalizmi adına konuştuğu açıktır. Kim adına konuştuğundan bağımsız olarak, BM'nin, emperyalist savaş ve Irak'ın yağmalanması konusunda çifte standarda dayalı bir tutum aldığı, böylelikle de içinde bulunduğu çürümenin boyutlarını gözler önüne sermiştir. Zira bir halkın tepesine tonlarca bomba yağdırılarak toptan katledilmesine ses çıkarmayanlar, paylaşım söz konusu olunca uluslararası anlaşmalardan söz etme arsızlığında bulunabiliyorlar. Rusya'nın St. Petersburg kentinde toplanacak ve Rusya Devlet Başkanı Putin, Almanya başbakanı Schröder, Fransa Cumhurbaşkanı Chirac ve BM Genel Sekreteri Kofi Annan'ın katılacağı zirve de, emperyalist güçlerin Irak'ı yağmalamadan pay kapma yarışının bir parçasıdır.

Bush ve savaş çetesi için geçerli tek yasa zorbalıktır

Dünyanın gözleri önünde bir halkı en modern silahlarla katleden Amerikan emperyalizminin BM'yi ya da Cenevre Sözleşmesi'ni dikkate almasını beklemek saflıktır. Irak'a saldırırken bütün kuralları hiçe sayan haydutlar koalisyonunun, yağmalarken de hiçbir kural tanımayacağı açıktır. Irak'a saldırının temel amaçlarından birinin yağma olması ise, pay kapma dalaşına giren diğer emperyalist güçlere kırıntı düşmesini zora sokuyor. Nitekim saldırı başlamadan ihaleleri vermeye başlayan ABD, hangi şirkete hangi parsanın dağıtılacağına kadar ayrıntılı planlar yapmış. BM'ye biçtiği misyon ise, "insani yardım" dağıtmak. Bombalama ve yağma işini üstlenen Bush ve savaş çetesi, ekmek dağıtma işini de BM'ye veriyor. Irak'a askeri vali atamayı planlayan ABD, deneyimli petrol şirket yöneticilerine Irak petrolünün yönetimini vermeye hazırlanıyor. Bu görev için ismi geçenler arasında Shell'in eski başkanı Phillip J. Carroll, BP'nin emekliliğine az kalmış olan başkan yardımcısı Rodney Chase var.

Acil olarak Irak'ta ekonomik işleyişin sağlanması, ithalat ve ihracatın yürütülmesi için yol, havaalanı ve

limanların rehabilitesine ağırlık vereceklerini açıklayan işgalciler, bu çalışmaların masrafını karşılamak bahanesi ile Irak petrollerine el koymaya hazırlanıyorlar.

BM Kalkınma Programı başkanı Brown, Irak'ın onarılması için 24-30 milyar dolar gerekeceğini söylerken, halen Irak'ı bombalayan Amerikan emperyalizmi ise bu rakamı 100 milyar dolar olarak tahmin ediyor. Önce Irak'ı yakıp yıkan emperyalist haydutlar, şimdi de onarmak gerekçesi ile petrol yataklarını yağmalamaya hazırlanıyor. Olabilecek masrafı 4 kat fazla göstererek Irak'ın doğal zenginliklerini uzun yıllar yağmalamanın zeminini yaratıyorlar.

Irak'ı yerle bir eden işgal ve yağma savaşı sayesinde Bush ve savaş çetesinin iç içe olduğu silah ve petrol tekelleri ile bunlara bağlı inşaat şirketleri için yüz milyarlarca dolarlık vurgun olanağı yaratılmış oldu. Irak halkının tepesine yağın bomba, füze ve kurşunların, işgal sırasında tahrip edilen askeri araçların, düşürülen uçakların, tüketilen yedek parçaların vb. yerine konması için silah tekellerine büyük bir vurgun olanağı sağlanmış oldu. Sadece saldırının başlaması öncesinde haydutbaşı Bush tarafından askeri bütçeye 75 milyar dolar eklendi. Toplamı 400 milyar dolara ulaşan Pentagon'un savaş bütçesi göz önüne alındığında, buradaki vurgunun devasa boyutları ortaya çıkar. (Amerika'yı tehdit ettiği iddia edilen Irak'ın bir yıllık silahlanmaya ayırdığı bütçe ise 1.4 milyar dolar) Irak'ın petrollerini ABD petrol tekelleri adına gasp etmeye hazırlanan işgalci güçler, Irak'ı yıkarak inşaat şirketlerine yüz milyar dolarlık bir vurgun imkanı sağlıyorlar. Bu arada saldırganlara destek vererek emperyalistlerin suçuna ortak olan Türkiye gibi ülkelerin şirketlerine, bu uşaklık karşılığında kemikleri sıyırma kabilinden taşeronluk işleri verileceği açıklanıyor.

Sahip olduğu askeri güce dayanarak dünyadaki zenginlikleri hiçbir kural tanımayan bir zorba edasıyla yağmalamaya başlayan Amerikan emperyalizminin bu vahşi amaçlarına ulaşım ulaşmayacağı halkların yükselteceği direnişe bağlı olacaktır. Irak halkının işgale karşı günlerce sürdürdüğü onurlu ve kararlı direniş, işgalci zorbalardan bir gün mutlaka yenileceklerinin ve bu topraklardan atılacaklarının göstergesidir. Ama ortaya çıkacak sonuçtan bağımsız olarak, Irak halkını hedef alan emperyalist saldırı, tarihte hiç olmadığı kadar emperyalist-kapitalist sistemin çürümüşlüğü, asalaklığı ve şiddete dayalı barbarlığını gözler önüne sermiştir. Daha savaş başlamadan milyonların alanlara akmasının gerisinde de, bunun iğrenç bir yıkım ve yağma savaşı olduğunun tüm dünya halkları tarafından görülmesi vardır.

Bombalarla birlikte emperyalist medyanın balonları da patladı!

ABD saldırısı başlar başlamaz, medya tekellerinin balonları da peşpeşe patladı. İşgalciler Bağdat'a girmiş olsalar da Umm Kasır'da, Basra'da yaşadıkları şok, emperyalizmin kudretine dair propagandalarda önemli gedikler açtı. Burjuva medya adeta kendisini yalanlarcasına, günlerce ABD-İngiliz askerlerinin çaresizliğini, kayıplarını, tankların birkaç milis karşısında çakılıp kalmasını vermek zorunda kaldı. Oysa aylarca ABD'nin karşı konulmaz gücünü, bombaların akıllılığını, birliklerin giysi, teçhizat ve yeteneğini empoze eden de aynı medyaydı. Günlerce işgalci birliklerin Irak'ın bir yanından girip diğer yanından çıkacağı, Irak halkının işgalcileri alkışlarla karşılayacağı yazıldı-çizildi.

Muhabirler gözdağı niyetine katledildi

Psikolojik kuvvetlerin başarısızlığı bizzat geçtikleri haberlerle, ekranlara aksettirdikleri görüntülerle tescil edildi. Nesnelliğin dayatması sonucu bir takım doğruları ifade etmek durumunda kalan gazeteciler, muhabirler ise ABD'nin hedefi olmaktan kurtulamadılar. Savaşın 20. gününe kadar 12 civarında gazeteci yaşamını yitirdi. Bunların çoğunu bizzat işgal kuvvetleri, Amerikan-İngiliz bombaları vurdu. Washington Post kalemeşörü Michael Kelly gibi "ilişik" muhabirler ise bizzat işgalci askerler safında savaşa katıldıkları için öldüler. Dolayısıyla onlar ancak işgalcilerin savaş zayıyatı içinde değerlendirilebilir.

Objektif davranmaya çalışan El Cezire, Abu Dabi gibi kuruluşların Bağdat bürolarına ise ABD tankları tarafından hedef gözetilerek ateş açıldı. Geçtiğimiz Salı sabahı bombalanan El Cezire bürosunun bir muhabiri öldü, diğeri ağır bir şekilde yaralandı. Aynı gün ABD tankları, bir parça Pentagon denetiminin dışında kalan muhabirlere gözdağı vermek için Filistin Otel'i vurdu. Bu saldırıda biri İngiliz, diğeri İspanyol iki kameraman yaşamını yitirdi, üç Reuters çalışanı da yaralandı. Ortada yanlışlık falan yoktu. ABD bilinçli olarak hedef seçmişti. Yetkili bir kadın haydutun "Biz basınla konuştuk, savaş bölgesinde gazetecilik yapmanın tehlikeli olduğunu söyledik" sözlerindeki gizli tehdit de bunu gösteriyor.

ABD'de gazetecilerin kaderini Pentagon belirler

Haydut takımının medya üzerindeki hakimiyetini ve psikolojik kuvvetleri teşkil eden medya kuruluşlarının ne halde olduğunu bazı örnekler bariz şekilde gösterdi. Pulitzer ödüllü gazeteci Peter Arnet olayı örneklerden biriydi. Arnet, NBC ve National Geographic TV'lerinin muhabiriydi. Irak televizyonuna "Amerikalıların ilk savaş planı Irak'ın gösterdiği direnç nedeniyle çöpe gitti. ABD cephedeki durumu gözden geçirmek için savaşı bir hafta durdurdu" diye demeç verdi. Pentagon, basına çizdiği sınırların ötesine çıktığı, savaşa hazırlık sürecinde verilen eğitimden saptığı, "cahilce konuştu"ğu (Pentagon açıklamasından) için Arnet'i topa tuttu. Zira medya üzerinden pompalanan ABD yalanlarını ortaya koymuştu. Çalıştığı kurumlar önce sahiplendikleri halde, Pentagon istediği için Arnet'i kovdular.

ABD'nin psikolojik savaş yöntemlerini gösteren bir diğer örnek de ikinci Pazar katliamında yaşandı. Haydutlar ilk katliamda savaşta yanlışlık olabilir diye

savunmaya çekildiler. İkincisini ise Irak güçlerinin üzerine yıkmaya çalıştılar. *The Independent* muhabiri Robert Fisk, füze parçalarından birindeki seri numarasını kameralara tutunca, ABD'nin balonu da patlamış oldu. Fakat *Independent*'in Pentagon'dan gelen baskıları geri çevirerek saygınlık kazanma hesabıyla olsa gerek, Fisk, meslektaşısı Arnet'in akibetinden kurtuldu.

Psikolojik kuvvetler yenilgiye uğradı

Aslında savaşın psikolojik cephe kuvvetleri çok daha önce yenilmişti. Savaş başlamadan önce... Herkes biliyor ki Amerika, siyasi ve askeri cephelerin yanı sıra psikolojik cephe kuvvetlerini de yoğun bir şekilde savaşa hazırlamıştı. Psikolojik saldırı kuvvetlerinin seçkin birliği, emperyalist medya çalışanlarından oluşturuldu. Gönüllü 600 medya çalışanı; gazeteci, televizyoncu, kalemeşör, muhabir Pentagon'da eğitimden geçirildi. Bu kuvvetlere "embedded" sıfatı verilerek, işgal birliklerine "iliştirildi".

Emperyalist medya tekelleri, bu arada bizimki gibi ülkelerdeki sermaye basını, esas olarak "ilişik" muhabirlerin haber ve yorumlarını veriyorlar. Emekçi kitlelerin beyni Pentagon'dan süzülen kirli yalanlarla yıkanmaya çalışılıyor.

Savaşın ideolojik, politik, kültürel, ahlaki propaganda ya da tümünü birden ifade eden psikolojik cephesi, 11 Eylül sonrasında açıldı. Bir buçuk senedir burjuva medyanın temel gündemini, ABD'nin özgürlük sevdası, haklılığı, kudreti, savaş gücü, saldırı planları, gelişmiş silahları oluşturuyor. Gözümüz, kulağımız, dimağımız adeta esir alındı. 11 Eylül şoku nedeniyle ilk zamanlar medyanın propagandaları körleştirilmiş kitleler içinde bir hayli etkili de olmaktadır. Irak meselesinde alanları dolduran milyonlar, Afganistan'a bomba yağdırılmasını neredeyse edilgenlikle izlediler. Fakat hiçbir şey yalanların üstünü örtemedi. Irak hedef tahtasına

çakıldığında, emperyalist yalan bombardımanı etkinliğini büyük oranda yitirmişti. Hazırlık sürecindeki bütün çabalara rağmen, emperyalist haydutların saldırgan ve militarist yüzü gizlenemedi. Hiçbir çaba ABD ve ortaklarından oluşan haydutlar takımının kanlı niyetlerini perdeleyemedi. Hazırlık süreci uzadıkça ABD'nin psikolojik savaş cephesindeki yenilgisi daha bariz hale geldi. ABD ve öteki emperyalistlere yönelik nefret, emperyalist savaş karşıtı her kitle eylemiyle daha da büyüdü.

Psikolojik cephe kuvvetleri, daha saldırı başlamadan yenilgiye uğramış oldu. Teknolojik hakimiyet sayesinde ayakta tuttıkları iğreti güvenilirlikleri de çöktü. Medya tekellerinin, kalemeşörlerinin, muhabirlerinin ikiyüzlülükleri, yalancılıkları, çarpıtıcılıkları ortaya serildi. Saldırı kararı kendilerine aitmişcesine aylar boyunca ekranlardan yalan savurdular. Kalemlerini kana batırıp yazdılar, çizdiler. Yapma setlerde filmler çekip gerçek diye yutturmaya çalıştılar.

Kitlelerin beynine doğrultulmuş manipülasyon silahları hurdaya döndü

Fakat dünya kamuoyunu ikna edemediler. Bush'un ağzından saçılan salyaları, silah ve petrol tekellerinin, medya kartellerinin petrole, hegemonyaya ve kana kabanar istahını saklayamadılar. ABD'nin psikolojik cephe askerleri savaş başlamadan yenildiler. İlk bombardımandan önce insani değerlerini bir parça muhafaza edip de ABD emperyalizminden, onun İsrail, İngiltere, Avustralya, İspanya gibi ülkelerdeki haydutlardan oluşturduğu çeteden, ülkemizdeki gibi uşak ruhlu onursuz işbirlikçilerden nefret etmeyen, tiksindenmeyen birinin kaldığını sanmıyoruz. Milyonların nefreti ABD emperyalizminin üzerindedir. İşte satılık kalemlerin, modern teknolojiyle, uydularla donanmış kirli medya ordusunun, savaş çığırkanı psikolojik vampirlerin yenilgisi...

Burjuva medya artık ne yapsa nafiye. Emperyalist-kapitalist barbarlığın gerçek yüzü bir kez daha bariz biçimde ortaya çıktı. Bunu gizlemesi mümkün değil. O yüzden Irak'ta devrilen sadece Saddam heykelleri değil. Medya tekelleri haydutlar ittifakına hizmet edelim derken, yalan ve çarpıtımdan karılan harçlardan yaptıkları ve emekçi halkların dimağına diktikleri kaideler de bir bir devrildi.

ABD Irak'ı tümünden istila etse, istediği gibi yağmalayıp, bir saldırı üssüne dönüştürse bile emperyalist propaganda aygıtlarının aldığı yaralar onulmazdır. Ve hiçbir silah, hiçbir bomba ideolojik, siyasi, kültürel etkinliği bakımından düzen medyasının yerini tutamaz. Haydutların yalanlarına artık kimse kolay kolay inanmayacaktır. İşçiler, emekçiler, genç kuşaklar alternatif kaynaklardan bilgi almayı önemsedikleri, kitleler yüzünü ilerici, devrimci, sosyalist basına çevirdikleri ölçüde, ABD'nin jandarmalık ettiği sisteme kesmiş olduğu faturanın boyutu ve önemi de ortaya çıkacaktır. Zira kitlelerin gerçeklere ulaşması, emperyalist-kapitalist barbarlığın ölüm fermanının yazılmasıyla eşanlamlıdır.

Sonuç olarak net bir şekilde belirtelim ki, Amerikan emperyalizmi güncel planda petrol ve hegemonya açlığını yatıştırabilir ama geleceği çoktan kaybetti... Çünkü gelecek halkların mücadelesini, sosyalizmin zaferini yazacaktır.

İşgalciler direnişe katliamla yanıt veriyor!

Amerikan birlikleri adeta ellerini kollarını sallayarak Bağdat'a girdiler. Kentin merkezi bölgelerini işgal ettiler. Saddam rejiminin yüzüstü bırakması sonucu Bağdat halkı en azından şimdilik emperyalist işgali çaresizlik içinde izlemekle yetiniyor. Küçük grupların tacizi dışında Bağdat'ta işgale karşı bir direniş yok.

Bundan faydalanan işgal güçleri Bağdat'ta gövde gösterisi yapıyorlar. Saddam heykelleri yıkılıyor, sözümona işgalcilerin halkla nasıl da kaynaştığını gösteren düzmece seremoniler sergileniyor.

Bağdat'ta Saddam rejiminin çöküşü ve işgal yaşanırken ülkenin güneyinde daha farklı bir tablo var. Bu tabloda direniş ve katliam içiçe. Ülkenin güneyindeki Umm Kasr, Basra, Necef ve Nasırıye gibi kentlerde işgal güçleri karşılarında ne teslim olan bir halk buldular, ne de buralarda Bağdat'ta olduğu gibi rahat hareket edebiliyorlar.

Tüm dünyanın da tanıklık ettiği gibi bu kentler işgalin ilk günlerinde Amerikan ve İngiliz işgal ordularına unutulmaz bir ders vermişlerdi. "Bizi çiçeklerle, sevinç gösterileriyle karşılayacaklar" dedikleri Irak halkı bu kentlerde işgalcileri silahlı direnişe karşılamış, onları tüm dünyanın gözleri önünde rezil rüsva etmişti.

Bağdat'ta yaşananlar son günlerde öne çıksa da Irak'ın güneyinde halen birçok yerde direniş sürüyor. İşgal güçleri bu kentlerde tam olarak kontrolü sağlayabilmiş değil. Güneydeki kentlerde yaşayan, savaştan önce Saddam rejimi tarafından da ezilen, dolayısıyla rejimi değil ama topraklarını işgalcilerden koruma güdüsüyle hareket eden halk elinden geldiğince direniyor.

Güneydeki kentlerden sızan sınırlı haberler, işgalcilerin kıramadıkları bu direniş ruhunu kitlesel katliamlarla ezmeye çalıştığını gösteriyor. Amerikan ve İngiliz işgal birlikleri işgalin ilk gününde Umm Kasr'da 200 Iraklı sivil öldürdüler. Necef'te ise üç gün içinde 3. Piyade Birliği Komutanı'nın resmi açıklamasına göre en az 1000 sivil katlettiler. Katliamlar bütün şiddetiyle devam ediyor. Direnişi cezalandırmak, küçük düşürülmenin hincını almak isteyen işgalciler hiçbir kural ve insani değer tanımaksızın sivil halka saldırıyor, katlediyorlar.

Reuters haber ajansının muhabiri Damir Şakolay'ın anlattıkları, işgalcilerin sadece direnenlere değil, çocuklara ve kadınlara, hatta ölümün eşliğindeki yaralılara bile nasıl soğukkanlıkla kurşun sıktıklarını gösteriyor.

"Bir gün sokak aralarındaki enkazların arasında geziniyorduk, bir de ne görelim, Amerikan askerleri enkazların altından kurtulmayı başaran sivilleri öldürüyordu. Yıkıntılar arasından kafasını çıkaran 17 yaşındaki bir gencin Amerikan askeri tarafından alınandan vurulmasını unutamıyorum."

Reuters muhabiri Damir Şakolay, Nasırıye'deki bombardımanda yıkılmamış tüm evlerin içinde insan olup olmadığına bakılmaksızın Amerikalılarca yıkıldığını, evlerinden çıkamayan yüzlerce sivilin bu nedenle öldüğünü, enkazların altından sürekli olarak kadın ve çocukların seslerinin duyulduğunu ve bu seslerin hala kulaklarında çınladığını anlatıyor.

İrlanda'da yayınlanan *Evening Herald* gazetesininin 8 Nisan tarihli sayısında da benzer bir haber var. Iraklı bir çocuğun bir ABD askeri tarafından öldürülüşünü anlatan haberde şöyle deniyor:

"Nick Boggs, çocuğun Iraklı ölü paramilitere doğru eğildiğini görünce kararını verdi. Makinalı

tüfeğini ateşledi ve 10 yaşlarındaki çocuğu öldürdü. 21 yaşındaki Alaskalı asker Boggs, 18 ay önce orduya katıldığında günün birinde böylesi bir karar almak zorunda kalacağını tahmin ettiğini söyledi. Boggs, böyle bir şeyin olmamasını dilediğini söylüyor, ama Iraklı çocuğu öldüren ateşi açmış olmaktan da pişmanlık duymuyor."

Bir emperyalist işgalden söz ettiğimize göre bunun katliamsız olabileceğini düşünmek mümkün değil. Hele de işgalcilerin karşısında ülkesi ve onuru için direnenler varsa. Bunu Filistin'den biliyoruz. Bunu

Cezayir'den, Vietnam'dan, Yugoslavya'dan ve Afganistan'dan biliyoruz. Yakın tarih, emperyalist işgal ordularının devrimcilere, halklara karşı işledikleri katliam suçlarıyla dolu. Onların tarihlerinin her sayfası birbirinden acımasız, birbirinden vahşi katliamlarda döktükleri kanla yazılmış. Fakat bu katliamlar umdukları gibi onları ölümsüz yapmayacak, egemenliklerini sınırsız kılmayacak. İşçi sınıfı ve direnen halklar bu emperyalist haydutları bir gün mutlaka yarattıkları kan denizinde boğacaklar.

Hedefte başka halklar var

Amerikan-İngiliz işgalci güçlerinin Irak halkına karşı yürüttüğü savaş devam ederken, başka halklar hedef tahtasına çakılmaya başlandı. Bush ve faşist haydutlar çetesi Suriye, İran ve Kuzey Kore halklarını tehdit etmeye başladı. Teröre destek vermek, kitle imha silahlarına sahip olmak, Saddam Hüseyin yönetimini desteklemek vb. türden iddialar geçmişten daha sık ve yaygın bir şekilde ortaya atılır oldu.

ABD-İngiliz işgalci ordularının Bağdat'a girmesiyle beraber özellikle Suriye'ye saldırma niyetleri sık sık ve açıkça dillendirilmeye başlandı. Amerikan dışişleri ve savunma bakanlarının başlattığı tehdit furyası Bush'un yakın çevresi ve savaş çığırtkanı Amerikan medyası tarafından sürdürülüyor. Suriye'de bir rejim değişikliğinin şart olduğunu yüksek sesle dile getirmeye Rumsfeld ve Powell'ın iğrenç tehditleriyle başladılar. Bush'un danışmanı Condoleezza Rice'den Savunma Bakan yardımcısı Paul Wolfowitz'e ve Dışişleri Bakan yardımcısı John Bolton'a, ayrıca *Washington Post* gazetesi ve NBC televizyonu gibi yayın organlarına kadar şantajlarına hız verdiler. Irak halkına karşı giriştikleri yıkım ve katliamlarla yetinmeyen savaş kundakçıları, ilk fırsatta Suriye'ye saldırma niyetlerini ortaya koydular. Bu ülkeyi hedef

alacaklarını vurgulayan Bush'un çetesindeki kimi isimler, Suriye'yi düşman ilan ettiler.

Gerek Suriye halkı, gerekse İran ve Kuzey Kore halkları ABD emperyalizmine karşı derin bir nefret duyan, bu haydut devlete karşı direnme potansiyeli yüksek olan halklardır. Irak'tan sonra Suriye ve İran yönetimleri, ABD'nin bölgeye dönük planları önünde bir engel olarak görülüyor. Halklarının anti-emperyalist basıncını da hisseden Şam ve Tahran yönetimlerinin bu koşullarda ABD ile işbirliğine girmeleri pek olası değil. Bu da emperyalist saldırı olasılığını güçlendiriyor.

İngiliz emperyalizmi olası bir Suriye-İran saldırısına katılmayacağını önden açıkladı. Ancak bu açıklama Bush ve savaş çetesinin bu saldırı niyetinden vazgeçeceği anlamına gelmiyor. Onların yasallık ya da meşruiyet diye bir sorunu olmadığı için, halkların yükselteceği anti-emperyalist direnişten başka bir güç onları durduramaz. Suriye ve İran'ın hedef alınması durumunda Ortadoğu'nun bir anti-emperyalist, anti-Amerikan direniş alanına dönüşmesi kaçınılmaz olacak. Ancak böyle bir direnişle ve emperyalist saldırganlığa karşı Ortadoğu haklarıyla dayanışma yükseltilecek bu vahşi işgalciler bölgeden atılabilir.

Bağdat'ta yenilen ve yıkılan çürümüş Baas rejimidir...

İşgal ordularını Irak'ta ve Ortadoğu'da intifada bekliyor!

C. Kaynak

Emperyalist işgal güçlerinin Bağdat'a girmesiyle birlikte Saddam Hüseyin rejimi çökmüş bulunuyor. Bağdat'ın bazı kenar mahallelerinde ve ülkenin diğer kentlerinde sürmekte olan çatışmaların sonucu değiştirecek ölçekte olmadıkları açıktır. Böylece savaşın ilk aşaması çürümüş Baas rejiminin çöküşü ile birlikte kapanmış durumda. Saddam iktidarının karargahı Bağdat Irak'ın diğer kentlerinin 20 Mart'tan bu yana sergiledikleri direnişin bir benzerini gösteremedi. ABD'nin zırhlı birlikleri kente girdiler, belli başlı iktidar binalarını ele geçirdiler.

Irak rejiminin işgal orduları karşısında ciddi ve uzun süreli askeri bir direniş göstermeden çökmüş olmasının şaşırtıcı bir yanı yoktur. Şaşırtıcı olan tek yan Bağdat'ın direnmemesi, direnişin son derece zayıf ve kısa ömürlü kalmasıdır. Ama bu konuda henüz ciddi bir şey söylenmiş değil. Çöküşün nedenleri ve faturası basit açıklamalarla devrik rejimin hanesine yazılarak, konu şimdilik geçiştirilmeye çalışılmaktadır.

Oysa baştan beri çatışmaların esas kaderini belirleyecek olan yerin Bağdat olacağı bekleniyordu. Bu beklentinin esas dayanağını Saddam'ın "yeni bir Stalingrad muharebesi" türünden temelsiz savaş açıklamaları oluşturmadı. İşgal güçleri baştan kendilerini ve kamuoyunu Bağdat sokaklarında büyük kayıplar vermeye hazırladılar. Kayıp verme korkusu, her ne kadar kent girişinde kimyasal silahların kullanılması ihtimali ile yer yer abartıldıysa da, özünde gerçek bir endişeyi yansıtıyordu.

Ayrıca, Pentagon'un ağzı ile konuşmayan askeri uzmanlar ve savaş stratejistleri bile savaş hakkındaki yorumlarının merkezine Bağdat direnişini koymuşlardı. Ülkenin güneyindeki kentlere ve özellikle de Basra'ya işgal güçlerinin girmekte karşılaştıkları güçlükler böyle bir beklentiye ayrıca kuvvet kazandırdı. Ancak gelişmeler bu öngörülerini doğrulamadı. Sonuçta Bağdat tahmin edilenden çok erken ve çok kolay çöktü. Baas rejimi bir direniş sergilemedi, ABD birlikleri kayıp vermeden Bağdat'a girdiler.

"Temiz savaş" yalanına dayalı propaganda

Gelişmeler konusunda medyanın döne döne tekrarladığı Pentagon kökenli haberler ve onun sahnelediği görüntü kareleri isabetli bir değerlendirme yapılmasını zorlaştırıyor. Pentagon ve dolayısıyla medya 1991'de kullanılan terminolojiyi bu kez kullanmasa da sonuçta bir değişiklik yok. Tam tersine çok daha sinsî bir yöntemle kitlelere "temiz savaş" propagandası yapılmaktadır.

Oysa bu ülke 20 Mart'tan bu yana bir ateş yağmuru altında. ABD Genelkurmay Başkanlığı 800'e yakın Tomahawks füzesi ve 18 bin civarında lazer güdümlü bombanın atıldığını açıkladı. Bu rakamlar günde yüzlerce 'sorti' yapan savaş uçaklarının yağdırdıkları bomba sayısını, top ve tankların tükettiği cephaneyi içermemektedir. Bu bombalar çöle değil, kent merkezlerine, yerleşim birimlerine, çocukların top oynadıkları sahalara, hatta gazetecilerin bulunduğu otele atıldı. Bu demektir ki, işgal güçleri Irak'ı baştan başa bir kan gölüne dönüştürdüler.

Çatışmalara taraf askeri kaynakların bu konuda bilgi vermek istememeleri savaşın kurallarından birisi. Ama objektif haber verdiğini söyleyen medya bir yandan kullanılan bomba sayısının envanterini yaparken, öte yandan da yaşanan kayıpları bir ölü, beş ölü, on yaralı gibi rakamlara indirgeyerek sonuçta savaşın "temiz" olduğunu kanıtlamaya, vahşetin boyutunu kitlelerden gizleye çalıştı.

Saddam Hüseyin rejiminin bu kadar erken ve kolay çökmesi bir utanç belgesi olacak ve muhtemelen onun en son icraatı olarak tarihe geçecektir. 1991'de Irak ve Kuveyt beş hafta boyunca havadan bombalanmış ve ardından karaya asker çıkartılmıştı. 1999'da NATO bayrağı altında ABD güçleri Sırbistan'ı 11 hafta boyunca gece-gündüz havadan bombalamış ve ardından Kosova'yı işgal etmişlerdir. Bu kez Saddam Hüseyin rejimi Talibanlar kadar dayanabildi ve üç hafta sonunda çöktü. Bu hızlı çözülmenin somut bir açıklaması olmalı. Çünkü savaşta deneyimli Irak rejiminin direnme iradesinden mahrum olduğunu iddia etmek çok zor. Üstelik Irak halkı başına musallat olan Saddam Hüseyin rejimini günlerinin sayılı olduğu bir dönemde bile ortada bırakmadı, işgal ordularının işini kolaylaştırıcı bir tavır göstermedi. Süreklilik kazanmış emperyalist saldırılar ülke halkının kendisini ezen bir diktatörlük etrafında kenetlenmesine yol açtı.

Yalan ve uydurmalara dayalı savaş gerekçeleri

ABD birliklerinin Bağdat'a kolaylıkla girmeleri konusunda henüz ciddi bir açıklama yapılmış değil.

Dahası bu konu sorgulanmıyor bile. Nasıl oluyor da basit bir savunma gücüne sahip Şii kenti Basra üç hafta direniyor da sıra Bağdat'a gelince direniş üç gün bile sürmüyor? Burada en güçlü görünen varsayım, ABD ordusunun yapmış olduğu katliamın çapıdır. Önümüzdeki dönemde, belki de çok geçmeden, bu teslimiyetin sırrı çözülecektir. Büyük bir olasılıkla üç hafta süren yoğun bombardıman sonucunda Bağdat civarında ve kentte mevzilendirilmiş Irak birliklerinin toptan imha edilmesidir. Sarayların tahrip edilmesinin günler boyunca döne döne televizyon ekranlarında gösterilmesine karşın görüntülerde Irak birliklerinin ne ölüsüne ne de dirisine rastlanılmamıştır. Muhtemelen toplu bir katliam ve tahrip sonucunda ABD zırhlıları herhangi bir engelle karşılaşmadan kolaylıkla Bağdat sokaklarına girebilmişlerdir.

Öte yandan, Saddam Hüseyin rejiminin çöküş biçimi aynı zamanda ABD için bir skandal teşkil ediyor, yalan ve uydurmalara dayalı savaş gerekçelerini tüm çıplaklığı ile gözler önüne seriyor. Onun içindir ki Pentagon zafer çılgınlıkları atmamaya dikkat eden bir tavır takındı. 1991'de Irak ordusunun, gerek sayısal açıdan gerekse de askeri donanım bakımından dünyanın 4. ordusu olduğu iddia edilmişti. Tüm saldırı planları, koalisyonu ve seferberliği bu yalan üzerine inşa edilmişti. Bu iddiamın kaba bir uydurmadan ibaret olduğu çatışmaların ilk günlerinde anlaşılmişti. Bu kez tüm dikkatler rejimin Bağdat civarında mevzilendirdiği Cumhuriyet Muhafızları üzerine yoğunlaştırıldı. Sayıları 60 bin civarında olduğu tahmin edilen Cumhuriyet Muhafızları'nın rejimin en güvenilir savunucuları, en eğitimli elemanları ve en iyi askeri

donanımına sahip güçleri oldukları döne döne öne sürüldü.

Buna karşılık, ülkenin Bağdat dışında mevzilendirilmiş birliklerinin rejim açısından tali değerde oldukları ve işgal güçleri için de ciddi bir engel teşkil edemeyecekleri iddia edildi. Çatışmaların seyri ve yoğunluğu Pentagon'un bu tespitlerinin yalan ve abartma olduğunu ortaya çıkardı. Direnme kapasitesi ve olanakları en çok abartılan rejimin milis kuvvetleri, Cumhuriyet Muhafızları, en az direnen ve en erken dağılan birimler oldular. Fakat, tali bir değer biçilen Güney kentlerinin savunması daha çetin ve daha uzun ömürlü oldu. Örneğin, düşmesinin en kolay olacağı sanılan Basra'nın İngiliz birliklerince tamamının henüz ele geçirilemediği anlaşılıyor. İki haftada bir kilometrelik mesafeyi zar zor alabildiler.

Savaşın borazanlığını yapan medya aylar boyunca ABD'nin Irak'a saldırı gerekçelerini haklı göstermeye çalıştı. Irak'ın dünya barışını tehlikeye düşürdüğünü, neredeyse doğrudan ABD'yi tehdit edebilecek askeri kapasitede olduğunu savundu. Ancak, hevesi birçok alanda kursağında kalmış durumda. Saldırının en temel gerekçesi olarak gösterilen kimyasal silah depolarına rastlanılmadı. Buradan doğan eksikliği telafi edebilecek, tali konuma düşürebilecek bir gelişme de yaşanmadı; Irak halkı ellerinde Amerikan bayrakları ile sokaklara dökülüp işgal kuvvetlerini selamlamadı. Böyle olunca, medya, saldırının başlatıldığı 20 Mart tarihinden bu yana Pentagon'un önüne koyduğu görüntüleri ve savaş bildirimlerini yorumlamakla yetindi. Bağdat'ın düşmesi ile birlikte ise Saddam Hüseyin'in heykellerinin görüntülerini göstermekle avunuyor. Her yerde ve her zaman kolaylıkla bulunabilecek bir avuç insan devrik heykeller etrafında görüntülenerek, Irak halkının kurtuluşunu kutladığı kanıtlanmaya çalışılıyor.

Sonu ilan edilen savaşın kendisi değil, Saddam Hüseyin rejimidir!

Bağdat'ın düşmesi ile birlikte sonu ilan edilen savaşın kendisi değil, Saddam Hüseyin rejimidir. Direnme iradesinden bağımsız olarak, Baas rejiminin dünyanın en güçlü ve en donanımlı ABD ordusu karşısında dayanabilme şansı yoktu. On yıl süren Irak-İran savaşı sırasında oldukça yıpranmış, 1991 savaşında çok daha ağır darbeler almış, en temel alanlarda tahrip edilmişti. Ardından BM Silahsızlandırma Komisyonu tarafından silahsızlandırılmıştı. Bu arada eşine az rastlanılır katılıkta bir ambargo yüzünden en temel ihtiyaçlarını karşılayamaz duruma düşürülmüştü. Dolayısıyla Irak'ı askeri olarak ezmek bir zafer sayılmaz. Saddam Hüseyin rejiminin çökmesi sadece savaşın en kolay safhasının kapanması ve en zor olanının açılması anlamına geliyor.

Bu dönemin bir başka boyutu Irak ve Ortadoğu'dur. ABD emperyalizmi Irak'a çok somut amaçlar ve ivedi çıkarlar uğruna girdi. Dolayısıyla, Panama veya Somali'de yaptıkları gibi tahrip ettikten sonra kaçıp gitme planını uygulayamazlar. Afganistan'da yapıldığı gibi kukla bir hükümet atayarak gelişmelerin seyrini Beyaz Saray'dan yönlendiremezler. ABD birlikleri Irak'ta uzun vadeli kalmak ve yaptıkları çok yönlü tahribatın sonuçlarına katlanmak zorundalar. ABD yöneticilerinin bugüne kadar yapmış olduğu açıklamalar böyle bir sürecin göze alındığını gösteriyor.

Ama bu uzun vadeli bir plan genelde saldırı öncesinin varsayımları üzerine inşa edilmişti. Bu varsayımların en önemlisi Irak halkından beklenen tavrıdır. Saddam Hüseyin rejiminin onyıllardır hırpaladığı, ezdiği, katlettiği Irak halkının ABD ordusuna kucak açacağı, ona kurtarıcı gözü ile

bakacağı düşünülüyordu. En çok umut bağlanan ise Şiiler'di. Bu hesap tutmadığı gibi tam tersi bir durum ortaya çıktı. Irak nüfusunun yüzde 60'ını temsil eden Şiiler işgal kuvvetlerine kucak açmadılar, Saddam Hüseyin rejimine karşı ayaklanmadılar ve üstelik ABD birliklerinin ülkeyi derhal terketmesini istiyorlar. Onun için işgal ordularını yalnız Irak'ta değil Ortadoğu'da bir intifada bekliyor.

Emperyalist güçler arasında yeni bir saflaşmayı ve kutuplaşma dönemi

Sorunun diğer bir boyutu ise uluslararası plandadır. Rumsfeld, Bağdat'ın düştüğünü duyurduğu saatlerde yaptığı değerlendirmede, Saddam Hüseyin rejiminin çöküşünün Berlin duvarının yıkılmasıyla eşdeğer bir anlamı olduğunu iddia etti. Bu tanımlama daha önce ABD yetkilileri tarafından yapılmış değerlendirmelerle, Irak rejiminin yıkılmasına yüklenen misyonla uyum içindedir.

Sorun sadece Irak petrolünün paylaşılması, Rus, Fransız ve Çin petrol şirketlerinin Bağdat'tan kovulmaları ile sınırlı değildir. ABD'nin dayatmış olduğu seçenek emperyalist güçler arasında yeni bir saflaşmayı ve kutuplaşmayı gündeme getirmektedir. Uluslararası arenada yaşanan krizin boyutları, Irak'ı yeniden inşa ihaleleri, Bağdat'ta işbaşına getirilecek olan yönetimi atama usulü, bunda BM'in rolü türünden konularla gizlenmeye çalışılıyor. Oysa, bugüne kadar kendisini dünya jandarması ilan eden ve bunun gereklerini yerine getirmeye çalışan ABD emperyalizmi bundan sonra kendisine yeni bir misyon belirlemeye çalışıyor. Emperyalist güçler arası çelişki ve sürtüşmeler bir dönem Irak sorunu üzerinden kendini ifade etmeye devam etse bile, çok geçmeden değişik alanlara sıçramak ve farklı boyutlar kazanmak durumundadır.

Emperyalizm dokunduğu herşeyi çürütüyor...

Irak kentlerinde işgalcilerin denetiminde yağmalamalar başladı

Amerikan emperyalizmi Irak'a yönelik işgal saldırısını "Irak halkına özgürlük" sosuna bulayarak sunmaya çalışmıştı. Önce, başlarına yağdırdığı tonlarca bombasıyla, topu-tüfeğiyle, öldürerek "özgürleştirdi" Irak halkını. Şimdi de, girdiği kentlerde yağmacılığı teşvik ederek, ahlaktan ve onurdan soyundurarak "özgürleştiriyor"! Irak'ı yağmalamaya gelenler, yağmacılığı teşvik ederek kendi çürümüşlüklerini Irak halkına da bulaştırmaya çalışıyorlar. Günler, haftalar boyu bombaladıkları, yakıp-yıkıtları kentlerden, direnen ve katledilen halktan geriye ne kaldıysa, onu da çürüterek yoketmeye çalışıyorlar.

Bugünkü Irak'ın resmi, emperyalizmin dünyaya ve insanlığa vadinin resmidir bir bakıma. Yani kan, katliam, yıkım ve çürüme... Gerçi biz bu çürümeyi, daha Irak'ın işgali başlamadan, emperyalizm uşaklarının ağızlarından yayılan lağım kokularında, kalemlerinden damlayan irin görüntülerinde izlemiştik. Öncelikle satın aldığı beyinleri çürütmüş, ahlakın, onurun, insanlığın zerresini bile bırakmamıştı o beyinlerin sahiplerinde. Kitlelerin gözüne baka baka yalan söyleyen devlet erkani, yalan yazan, küfür ve hakareti jargonlaştıran medya ordusu bunların başında geliyordu. Sonra sıra bu işin silah zoruyla sürdürülmesine geldi. Listenin başında Irak halkı vardı. Emperyalistler ve uşakları aylar boyu Irak halkının işgalcileri çiçekle

karşılacak kadar alçak olduğunu propaganda ettiler. Tabii ki bu propagandada kullandıkları dil, alçaklık, ahlaksızlık gibi sözcükleri içermiyordu. Saddam diktatörlüğünden bıkan Irak halkının kurtarılmasını beklediği gibi ifadelerde gizleniyordu. Ancak, saldırı başladığında görüldü ki, Irak halkı aylar süren kirli propaganda ile ne ahlakından ne de onurundan soyundurulabilmiştir.

Bu karşılama ile çileden çıkan emperyalist yağma ve işgal orduları, katliamın boyutlarını olabildiğince artırdılar. Sözde diktatörlük rejimine karşı-Irak halkına demokrasi götürmek amacıyla gelmişlerdi. Ama saldırıları rejimin sahipleri

üstünde değil, sivil halkın yaşam alanlarında yoğunlaştı. Güney'in yoksul kentleri ve köyleri, kentlerin varoşları ve pazar yerleri bombardımana tutularak halkın direnişi kırılmaya çalışıldı.

Gelinen noktada halkın emperyalist yağmacılara karşı öfke ve kinini top ve tüfikle, bombardıman ve katliamla yoketmenin imkanı olmadığı bir kez daha görülmüş bulunuyor. Yapılanların ardından bu öfke, bu kin hiç kuşku yok ki çok daha artmıştır. Silah üstünlüğüyle direnişleri bastırmak mümkün olabilir, ama duyguları değiştirmek mümkün değildir. İşte bu aşamada emperyalist işgal saldırısının en aşağılık, en kirli araç ve yöntemleri devreye girmektedir. Emperyalist haydutlar silahla elde edemedikleri başarıya kirli savaş yöntemleriyle ulaşma hesabındadırlar. Kentlerde yağmacı işgal güçlerinin denetim ve teşvikiyle başlayan yağma hareketleri bu yöntemlerden sadece biridir. Karşı konulmaz ve direniş büyütülmezse eğer, arkası gelecek, emperyalizmin her türlü pisliği Irak'a taşınacaktır. Bu tohumların Ortadoğu'da da tutmasına ve büyümesine izin verilemez. Irak halkıyla dayanışma güçlendirilmek ve Irak direnişi bir Ortadoğu direnişine dönüştürülerek emperyalizm bölgeden defedilmek zorundadır.

İşbirlikçilerin “savaşta yokuz” yalanı çöktü

Colin Powell'ın Türkiye ziyareti sonrasında ortaya çıkan tablo işbirlikçi uşak takımının yüzündeki son perdeyi de indirdi. Daha önce verilen sözlere ve geçmişten bu yana süren uşakça işbirliğine rağmen, gerek tezkerenin “kazaya uğraması” gerekse toplumun hemen her kesiminden yükselen tepkiler nedeniyle savaşa açıktan destek veremeyen hükümet ve Genelkurmay, Powell'ın ziyareti sonrası yapılan açıklamalarla gerçek konularını ortaya koydular. Ziyaret sırasında Dışişleri Bakanı Abdullah Gül yaptığı açıklamada, Türkiye'nin savaş koalisyonu içinde yer aldığını açıkladı. Böylece Türkiye'nin savaşta yer aldığı tescil edildi.

Bu açıklamayla sanki daha önceden destek verilmemiş da bundan sonra destek verilecekmiş gibi bir tablo da çizilmiş oldu. Sanki tezkere oylanmadan üsleri ABD denetimine ve kullanımına açan onlar değildi. Sanki üslerin modernizasyonu, daha doğrusu Irak'ın ve sonrasında tüm bölgenin işgali için hazırlanmasına izin verenler onlar değildi. 12 yıldır İncirlik'ten kalkan uçaklarla Irak halkı katlediliyor. Türkiye madem koalisyonun içinde değildi, bunların yapılmasına nasıl izin verildi?

Binlerce asker ve savaş araç gereci gemilerle İskenderun limanına getirildiler. Akdeniz'de bulunan gemilerden atılan ve hergün onlarca sivilin ölümüne neden olan füzeler hangi ülkenin hava sahasını kullanıyordu? Kuzey Irak'ta bulunan onbinin üzerindeki Amerikan askeri oraya nereden geçti?

Reddedilen tezkere şokundan kurtulur kurtulmaz yenisi için uğraşan uşak takımı hava koridorunu ABD uçaklarına açan tezkereyi bir çırpıda meclisten geçiriverdi. Kuzey Irak'a asker, silah ve lojistik malzeme yardımı için verilen bu izne utanmazca insani yardım kılıfı giydirildi. Ama yalancının mumu yatsıya kadar bile yanmadı. Sınırdan geçen onlarca tırın içinde Stingerler ve makineli tüfeklerin monte edilmesine uygun Hummer cipler vardı. Bunların yardım malzemesi oldukları doğru aslında. Ne de olsa gene Türk hava sahasını kullanarak taşınan silah ve askeri mühimmatla birleşince Iraklı sivilleri katletmede ve ülkenin işgalinde Amerikan emperyalizmine oldukça yardımcı olacaklar. Türkiye başından beri bu savaşın içindeydi. Şimdiyse hizmetini daha ileri bir noktadan vermeye hazırlanıyor. Artık Kuzey Irak'ta bulunan Amerikan askerlerinin işgalini ve katliamlarını kolaylaştıracak her türlü malzeme Türkiye üzerinden sağlanacak.

Elbette yapılan açıklamalar nedensiz değil. Artık Amerikan emperyalizmi herkesi saflarını açıkça seçmeye ve buna uygun davranmaya zorluyor. Çünkü karşısında hiçbir gücün duramayacağını tüm insanlığa kanıtlamak niyetinde. Irak sonrasında atacağı adımları buna uygun olarak planlıyor. Uşaklar da bu durumda çaresiz efendinin isteklerini yerine getirmek zorunda kalıyorlar. Savaşın ilk gününden itibaren hükümet ve sermaye çevreleri tarafından dillendirilen “biz savaşa karşıyız” açıklamaları da böylece resmen yalanlanıyor. Aslında bu daha o günlerde belliydi. Savaş karşıtı her açıklamanın ardından “ama”larla başlayan ve savaşı destekleyen açıklamalar birbirini izliyordu. Elbette o zaman savaşın açıktan savunulamamasının nedeni kitlelerdeki büyük tepkiydi. Ama gelinen noktada iki arada bir derede açıklamalar yapmak için manevra alanı kalmadı.

Aslında yapılan açıklama bilinen gerçeklerin resmi ağızlarından itiraf edilmesinden ibaretti. Yoksa bu ülkeyi yönetenlerin Amerikancılıkları veya ona

bağlılıkları konusunda kimsenin şüphesi yok. Bunu her fırsatta kanıtıyorlar. Öyle ki tezkerenin reddinin ardından paniğe kapılıp buna neden olanları vatan hainliğiyle suçlayacak kadar ileri gitmeye başladılar. Aslında bu onlar için vatana ihanettir gerçekten. Ne de olsa onların asıl vatani, secde ettikleri Amerika emperyalizmi ve yeşil dolarlarıdır. Amerika'nın da sık

sık Türkiye'yi örnek ülke olarak göstermesi boşuna değil, çünkü böyle bir uşak bulmak kolay değil.

Bu uşak takımı ülkenin onurunu yere serip üzerini kardeş bir halkın kanyıyla örtterek efendisine yaranmaya çalışıyor. Ancak unutulmamalı, yalnızca emperyalistler değil, onun işbirlikçileri de ergeç döküleri kanda boğulacaklar.

Birleşmiş Milletler silah denetçilerinin şefi

Hans Blix açıkladı:

“Meğer kimyasal silahlar için bahanesiymiş”

ABD emperyalizminin, Irak'taki Saddam rejimine uzun zamandır diş bilemediği, devirmek için fırsat kolladığı biliniyordu. 11 Eylül'den sonra uygun koşulların oluştuğunu düşünen ABD önce “terörle mücadele” bahanesiyle Afganistan'a girdi. Orada istediğini elde ettikten, çıkarlarını güvenceledikten sonra gözünü Irak'a çevirdi.

Irak'a saldırmak için Amerika'nın bir dizi bahane ürettiğini biliyoruz. Amerika'ya göre Saddam diktatördü, halkını baskı ve terörle yönetiyordu. Üstelik Saddam yönetimi komşu ülkeleri ve bütün bir dünyayı tehdit eden kitle imha silahları ürettiyordu. Saddam'ın elinde tonlarca kimyasal silah ve bunları komşu ülkelere atmasını sağlayacak füzeler vardı. Amerika'nın Irak'a dönük baskı ve tehdit politikası aylar yıllar boyunca bu “Irak'ın elinde kimyasal silah var” demagojisine dayandırıldı. Saddam'dan bu kitle imha silahlarını imha etmesi istendi. Gene bu silahları bulması için Irak'a Birleşmiş Milletler heyetleri gönderildi. Bu heyetler Irak'ta aylarca çalıştılar, tek gram kimyasal silah bulamadılar, fakat gene de Amerika'yı inandıramadılar. Amerika yanına İngiltere'yi de

olarak Irak'a saldırdı.

Amerika'nın ortada bir gram bile kimyasal silah yokken Irak'a saldırması sonunda Hans Blix'in de aklını başına getirmişe benziyor. Geçen hafta bir İspanyol gazetesine demeç veren Hans Blix “İlk başlarda ABD'nin, Irak'ın elinde bu tür silahlardan bulunduğu inandığımı düşünmüştüm. Ancak daha sonra ortaya atılan uydurma kanıtlar bende kuşku uyandırmıştı” diyor. Hans Blix sözlerine nihayet bir şeylerin farkına vardığını gösteren şu sözlerle devam ediyor; “Anlaşıyor ki ABD bu savaşı çok önceden planlamış. Kitle imha silahları için bahanesiymiş.”

Hans Blix sonunda gerçeği görmeye başlamış! Ama bunun için ille de Irak'ın işgal edilmesi gerekmiyordu. ABD emperyalizminin kanlı sicilini, dünyaya hakim olmak için bugüne kadar ne tür yöntemlere başvurduğuna şöyle bir dönüp bakması yeterliydi. Bunu zamanında yapamadığı içindir ki insanlık Blix'i emperyalist saldırganlığa karşı direnen onurlu bir insan olarak değil, ABD'nin kirli savaş taktiklerinin sıradan bir piyonu olarak hatırlayacak.

Emperyalist savaşa ve işbirlikçi iktidara karşı 1 Mayıs'ta alanlara!

Emperyalistler yıkım ve kıyımda sınır tanımıyorlar!

Emperyalist işgal orduları Irak topraklarında yıkım ve kan kustular, kasmaya da devam ediyorlar. Irak halkına özgürlük ve demokrasi getirecekleri yalanıyla bunu yaptılar. Direnişle karşılaştıklarında getirecekleri özgürlüğün ne menem bir şey olduğu tüm açıklığıyla görüldü. Irak halkına özgürlük getirecekleri yalanı çoktan parça parça döküldü. Sivil, asker ayırımı yapılmaksızın tonlarca bomba yağdırdılar, kitle imha silahlarını kullanmaktan çekinmediler. Öyle ki kadın, çocuk, genç, yaşlı binlerce Iraklı emperyalist işgalciler tarafından "özgürleştirilmiş" durumda. Yüzlerce Iraklı vahşice katledildi, binlercesi toplama kamplarına kapatıldı. Hastaneler yaralılarla dolu, tıbbi imkanlar yok, içme suyu yok, gıda yok... Amerikan bombaları ve kurşunuysa nerede olursa olsun eksik değil. Kısacası işgal güçleri Irak'ı boydan boya bir ölüm tarlası, bir kan gölü haline getirdiler.

Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı dünya halkları birleşiyor!

Emperyalistler her ne kadar askeri olarak bozguna uğratılmamışlarsa da, kesin olan şudur ki, şimdiden politik ve moral bakımdan kaybetmişlerdir. Tüm imkansızlıklarına karşın Irak halkı, hiç beklemedikleri düzeyde bir direnişle işgal ordularını karşılamış, tarihsel mezhep kavgaları ve husumetler bir yana itilmiştir. Gününde planlarını bir Şii ayaklanması üzerine kuran emperyalist işgalciler büyük bir hezimete uğramışlardır. Şii halk, işgalcilerin kendilerine özgürlük değil kölelik getireceği, onların safında yer almanın onursuzlukla özdeş olduğu bilinciyle direnişe geçmiş, onurlu bir direniş sergilemiştir.

Dünya halkları da emperyalist işgalcileri lanetliyorlar. Gün gün sokakları dolduran yüzbinler emperyalizme ve onun sömürücü, kıyııcı politikalarına karşı öfke ve nefretlerini haykırdılar. Savaşın seyri ne olursa olsun, savaş öncesinde emperyalizmin dünya ölçüsündeki iktisadi-sosyal saldırılarına karşı değişik taleplerle büyüyen direniş savaşa birlikte çapı ve hedefleri bakımından yeni bir düzey kazanmıştır. İşte emperyalist işgalcileri politik ve moral bakımdan şimdiden yenilgiye uğratan nedenlerden biri de budur. Bundan dolayı tüm askeri üstünlüklerine ve Irak topraklarında ilerlemelerine karşın her zamankinden daha fazla gelecek korkusu ve tedirginliği içerisinde oldukları.

Emperyalistler bugün için Irak'ta hedeflerine ulaşsalar dahi, yaşanan gelişmeler tarihsel ölçekte emperyalist-kapitalist sistemin devrimci saldırılarla yüzyüze kalacağını habercisidir. Öyle ki emperyalistler süngü zoruyla sağlamayı umdukları hegemonyaya bir gelecek biçecek inançtan dahi yoksundurlar. Rüzgar eken fırtına biçer! Dizginlerinden boşalan emperyalist saldırganlık kendisini yokoluşa götüreceği fırtınanın tohumlarını da beraberinde ekiyor. Emperyalist kapitalizmin sömürü ve yağma politikalarına duyulan nefret ve mücadele

isteği dünyanın emekçi halkları arasındaki sınırları silikleştirip onları birleştiriyor. Emperyalistlerin dünya emekçi halklarının devrimci kalkışmasından duydukları korkuyla kurulan ittifakları ise çattırıyor. Aralarındaki çelişkiler hızla derinleşerek siyasi ve askeri bloklamalara evriliyor.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri de emperyalist saldırganlığın karşısındalar. Ülkeyi yönetenler de bu karşıtlığın henüz kendisini sınırlı biçimde eylem alanlarında göstermesine karşın korku ve tedirginlik içerisinde. Çünkü onlar ABD'nin işgalci koalisyonunun tartışmasız biçimde iradesiz bir piyonu konumundadırlar. Bu halleriyle de siyasi olarak marjinalleşmişlerdir. Emekçi halka karşı yabancılıkları ve düşmanlıkları gün gibi açık bir gerçektir. Ülke yöneticileri ABD'nin safında yerini alırken, emekçi halkın safı da nettir: Dünya halklarının emperyalist işgalcilere ve sömürgecilere karşı birleşik mücadele cephesi. Bu cepheye katılımın bugünkü çapı ve niteliği ne olursa olsun bu tartışılmaz bir gerçektir.

Tüm bu tablo bir yanıyla gelişmelerin hızla emperyalist-kapitalist düzenin iktisadi ve siyasi bir kriz içerisine gömüldüğünü, emperyalistler arasındaki gerici çıkar çatışmalarının her geçen gün daha da derinleştiğini ortaya koyuyor. Diğer yanılla ise dünyanın işçi sınıfı ve emekçi halkları arasında birlik, dayanışma ve mücadele köprülerinin güçlü biçimde kurulmaya başladığını gösteriyor.

Emperyalistlerin Irak'ta elde ettikleri askeri başarının kısa dönemde dahi bir soluklanma yaratmayacağı açıktır. Tarihsel gelişmenin yönü açıktır. Bugün Irak, yarın tüm Ortadoğu, sonra dünya, emperyalistlerin gerici çıkarları için kana bulanacaktır. Ancak dünyanın ezilen emekçi halkları her geçen gün bu barbarlığa karşı dünya çapında kitlesel ve militan

bir karşı koyuşun güçlerini biriktirmektedirler. Barbarlık arttıkça bu kez karşılarında küçük yengi ve yenilgilerin alevlerinden çıkmış devrimci işçi ve halk ayaklanmalarını bulacaklardır.

Emperyalist-kapitalist barbarlığa karşı birlik, dayanışma ve mücadele ruhuyla 1 Mayıs'a!

İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele değerlerini simgeleyen 1 Mayıs, işte bu koşullar altında, bu yıl çok daha farklı bir anlam kazanıyor. Mevcut imkan ve dinamikler 1 Mayıs ruhunu dünya çapında güçlendirmiştir. '03 1 Mayıs'ı bu birliğe dayanarak onu ileri bir noktaya sıçratacağıdır. Bu seneki 1 Mayıs birlik, dayanışma ve mücadele değerlerine yakın tarihte görülmemiş ölçekte ve güçte somut bir anlam kazandıracak bir gün olmalıdır. 1 Mayıs işçi sınıfı ve emekçi halkların emperyalist-kapitalist barbarlığa karşı tarihsel önemde bir yanıt haline getirilmelidir. Bu anlamıyla 1 Mayıs bir hesaplaşma günü olmalıdır.

Emperyalistler ve işbirlikçilerinin her 1 Mayıs'ta duydukları korku bu 1 Mayıs'ta çok daha büyük ölçekte yaşanacaktır. Dünya çapında saflaşan, safları hızla netleşen iki dünya karşı karşıya gelecektir bu 1 Mayıs'ta. Bir yanda emperyalist-kapitalist barbarlık diğer yanda sosyalizm... Bir yanda yağma, kıyım diğer yanda barış, kardeşlik ve özgürlük... 1 Mayıs'a katılmak, ama daha önemlisi etkin ve güçlü bir katılım örgütlemek işte bu nedenle günün en önemli görevidir.

Emperyalist-kapitalist barbarların ve işbirlikçilerinin korkularını büyütme, mevcut yağmacılık ve kıyııcılığı durdurma, emperyalist-kapitalist dünya düzeniyle hesaplaşmak için 1 Mayıs'ta üretimi durdurarak alanlara çıkalım!

Anadolu Yakası İşçi Emekçi Platformu'nun çağrısı:

Emperyalist saldırganlığa, kölelik yasasına, personel rejimi yasa tasarısına karşı

1 Mayıs'ta alanlara!

İşçiler, emekçiler, kardeşler!

İşçi sınıfının ve emekçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor. Dünyada ve Türkiye'de milyonlarca işçi ve emekçi sermayenin katmerleşen saldırılarına, emperyalist savaş katliamcılığına karşı mücadele bayrağını yükselterek 1 Mayıs'ta alanlara çıkacak. Sömürünün ve sömürenin olmadığı, insanlığın geleceği olan sosyalizme duydukları özlemi haykıracaklar.

1 Mayıs emperyalist savaşa karşı mücadele günü olmalıdır!

En büyük terörist ABD emperyalizmi "terörist ülkeler" listesinin başına yerleştirdiği Irak'a saldırdı. Irak halkını acımasızca katletti, topraklarını işgal etti. Suç ortağı İngiltere ile birlikte "teknoloji harikası" olarak tanımladıkları silahlarla Irak'ı yerle bir etti. İşgal güçleri direnişi kırmak için sivil halkı hedef aldı. Hastanelere, yerleşim yerlerine, pazar alanlarına, ambulanslara vb. tonlarca bomba yağdırdı. Çocuk, kadın, yaşlı, yaralı demeden katletti. ABD kaynakları Irak'a 21 günde 20 bin adet bomba atıldığını açıkladılar. 30 binden fazla savaşa uçağı günlerce Irak'ı bombaladı. Onca katliama, yalana, çarpıtmaya, uyduruk senaryolara rağmen Irak halkı günlerce direndi, onuruna sahip çıktı.

Şimdi yaptıkları katliamları, akıttıkları kanları yok sayarak Irak halkının kendilerini "sevinçle" karşıladıklarına dair düzmece senaryolar yayınlıyor, zafer çığlıkları atıyorlar. Ancak emperyalist saldırganlık daha başlamadan dünya halkları tarafından lanetlenmiş ve mahkum edilmiştir. Bugün ne Saddam heykeli üzerinde tepinme görüntüleri, ne de uyduruk senaryolar bu kirli ve haksız savaşı meşru ve haklı gösteremez. Ne ABD ve işbirlikçilerinin Ortadoğu'ya yönelik kirli emelleri son bulmuş, ne emperyalist saldırganlık sona ermiş, ne de Irak halkının direniş ateşi sönmüştür. Her ne kadar sermaye medyası ABD emperyalizminin "zafer" görüntülerini yayınlamaya işgal ve katliamı kutsasa da, Irak halkının direnişi sona erdirilemeyecektir.

Emperyalist savaş kudurganlığına üç-beş kuruş savaşa rüşveti karşılığında en büyük desteği müslüman AKP'nin başında bulunduğu sermaye hükümeti, TÜSİAD ve Genelkurmay vermiştir. Bunun bilincinde olan Türkiyeli emekçiler alanlarda bir yandan ABD emperyalizmini lanetlerken diğer yandan işbirlikçilerini de hedef almıştır. Sermaye medyasının tüm çarpıtmalarına rağmen hem dünya hem de Türkiye halkları emperyalist savaşa hayır demiş, halkların kardeşliği şiarına sahip çıkmıştır. Bunun üzerine hiçbir yalan aygıtı, hiçbir baskı ve çarpıtma karartamaz.

Dünyadaki ve Türkiye'deki milyonlarca işçi ve emekçinin mücadelesi emperyalist kudurgunlağı önlemeye yetmemiştir belki ama hem dünya hem de Türkiye işçi ve emekçilerinin omuzlarına daha ağır sorumluluklar yüklemiştir. Çünkü Ortadoğu halkları başta olmak üzere tüm dünya halkları emperyalist saldırganlığın hedefidir. Irak işgali bir son değil başlangıçtır. Bugün emperyalist barbarlığa ve saldırganlığa karşı mücadeleyi

yükseltmek daha fazla önem kazanmıştır. İşte bu nedenle işçi ve emekçiler 1 Mayıs'ı emperyalist savaşa karşı mücadele gününe dönüştürmeli ve anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmelidir.

Kölelik yasasına karşı 1 Mayıs'ta alanlara!

İMF-TÜSİAD programlarıyla sefaletimizi her geçen gün daha fazla derinleştiren sermaye sınıfının yaptıkları yetmedi. Şimdi de işçi sınıfını Ortaçağ kölelerine dönüştürmenin adı olan yeni iş yasasını dayatıyorlar. Yasa ile işçi çıkarmanın önündeki tüm engeller temizleniyor. Örgütlenme ve hak aramanın önüne barikatlar örülüyor. Kıdem tazminatı hakkı gaspediliyor. İşçi çıkarma kolaylaştırılıyor. İşçiler köle gibi alınıp satılabiliyor.

1 Mayıs'ta işçi sınıfı "Kölelik yasasına dur!", "İş kanunu geri çekilsin!", "İşten atılmalar durdurulsun!", "İşten atılanlar geri alınsın!", "Herkes iş tüm çalışanlara iş güvencesi!", "7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!", "Kesintisiz iki günlük haftasonu tatili!", "İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!", "Asgari ücret toplu sözleşme yoluyla belirlensin!", "Parça başı, akord, primli, taşeron, geçici, mevsimlik, sözleşmeli çalışma sistemleri yasaklansın!", "Tek biçimli iş sözleşmesi!", "Sendikal ve siyasal örgütlenmelerin önündeki tüm engeller kaldırılmalı!", "Sınırsız örgütlenme, toplanma, söz, basın, gösteri, grev hakkı!", "Tüm çalışanlar için genel

sigorta!" taleplerini haykıracağı gün olmalıdır.

Personel rejimi yasasına karşı 1 Mayıs'ta alanlara!

Kamu emekçilerine yönelik işsizlik saldırısının adı olan "Personel rejimi yasası" saldırısı da yeni sermaye hükümetinin gündeminde.

Sermaye sınıfı, sermaye siyasetçileri hep bir ağızdan bağırıyorlar! "Bu kadar kamu emekçisi gereksiz" diyorlar. Memur sayısını 350 binle sınırlandırmak istiyorlar. Böylece işinden ekmeğinden edilecek 1 milyon 300 bin kamu emekçisinden esirgenen paralar sermayeye aktarılacak. Üstelik sağlık ve eğitim hizmetleri tümüden özelleştirilecek, sermayeye yeni rant kapıları açılacak.

İşsizliğin kıskacındaki kamu emekçisi sermayenin topyekün saldırısına karşı işçi sınıfıyla kolkola 1 Mayıs'ta iş bırakarak 1 Mayıs alanlarına akmalı, personel rejimi saldırısı ve tüm sermaye saldırılarına karşı mücadele şiarlarını haykırmalıdır.

Anadolu Yakası İşçi Emekçi Platformu sermayenin topyekün saldırılarına, sendikal ihanet şebekesinin ihanetine karşı işçi sınıfı ve kamu emekçilerinin önünde yükseltilmiş bir bayraktır. İşçi sınıfının Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu etrafında birleşelim. Emperyalist savaşa, kölelik yasasına, personel rejimi yasa tasarısına karşı 1 Mayıs'ta alanlara akalım!

Anadolu Yakası İşçi Emekçi Platformu

Kölelik yasasına karşı 1 Mayıs'ta alanlara!

Sermaye hükümeti, sermayenin sömürsünü katmerleştirmenin adı olan yeni iş yasasını yürürlüğe sokmak için gün sayıyor. Emperyalist savaşın tozu dumanı arasında işçi sınıfının tarihsel kazanımlarını tümüden yok edecek saldırıyı başarıyla tamamlamak istiyor.

Yeni iş yasası, işçilerin yaşam ve çalışma koşullarını tümüden kuralıdırıyor. Toplu pazarlık, sendikal örgütlenme ve kıdem tazminatı haklarını gaspediyor, esnek çalışmayı dayatıyor. İşverenin işyerlerinde taşeron çalıştırmasının önündeki engelleri ortadan kaldırıyor. İşyerinin parçalandığı koşullarda sendikal örgütlenme de zorlaşıyor. Bu durum varolan sendikaların TİS yetkisini kaybetmesine neden oluyor, sendikal faaliyetin önüne set çekiyor.

Kölelik yasası ödünç işçi alımı ve satımı önündeki engelleri kaldırıyor. Haftalık 45 saat olan çalışma süresi yeni kölelik yasası ile esnetiliyor, işçinin çalışma süresi tamamen patronunun insafına bırakılıyor. Mesai ücreti ödemeksizin patron haftalık çalışma süresini 48 saate çıkarabiliyor. Yeni iş yasası patrona, haftalık çalışma süresini "zorunlu nedenler" gerekçesi ile 72 saate çıkarma imkanı da veriyor. Böylelikle işçi sınıfının kanı canı pahasına kazandığı 8 saat çalışma hakkı çalışma süresinin esnetilmesi nedeniyle fiilen yok ediliyor. İşçinin hangi gün kaç saat çalışacağına patron karar vereceğinden, hafta sonu tatili tarihe karışıyor. Patronlar üretimin verimliliği gerekçesi ardına sığınarak işçiyi ihtiyaç duyduğu her yerde çalıştırabilecek.

Patronların en büyük özlemi esnek çalışmadır. Esnek çalışma birçok işyerinde fiilen uygulanıyor. Kölelik yasası fiili uygulamaya yasal zırh giydiriyor, kuralıdır çalıştırma konusunda patronlara tam bir özgürlük kazandırıyor. İşçilerin ulusal ve dinsel bayram

günlerinde kullandıkları tatil hakkı, telafi çalışma adı altında patronun istediği zaman kullanılabilir hale getiriliyor.

Kölelik yasası iş güvencesi sosuna bandırılarak içirilmek istenen zehirdir. Yasa işten çıkarmaların zeminini düzleştiriyor, patrona her ay 30 işçiyi işten atma olanağı sağlıyor. İş güvencesi 10 kişiden az işçinin çalıştığı işyerlerini kapsamıyor. Bu, işçilerin %90'ının sözde iş güvencesinden yararlanamaması anlamına geliyor. Zira işyerlerinin %90'nını 10 kişiden az işçinin çalıştığı işletmeler oluşturuyor. Kısacası milyonlarca işçinin geleceği kapitalistin insafına bırakılıyor.

Kölelik yasası ile işçi sınıfının kıdem tazminatı hakkından yararlanması da olanaksızlaşıyor, kapitalistler kıdem tazminatı yükünden kurtarılıyor. Kısmi, geçici ve çağrı üzerine çalıştırmanın söz konusu olduğu koşullarda 15 yıllık süreyi tamamlayarak kıdem tazminatına uzanabilmek imkansızlaşıyor.

Tüm bunlardan çıkan sonuç, zaten düşük sayıdaki sendikalı işçi sayısının sınırlanması olacak. İşçiler taşeronun insafına terk edilecek. İşçinin alınıp satılabileceği işçi borsalarının açılmasının önündeki engeller kaldırılacak. Haftasonu tatil hakkı tarihe karışacak, çalışma süresi esnetilecek. Fazla çalışmaya patron tarafından ödenen ücret ortadan kalkacak, patron toplu işten atma hakkına sahip olacak.

1 Mayıs'ı yeni iş yasası saldırısına karşı güçlü bir yanıtın verildiği bir güne dönüştürmek işçi sınıfının ertelenemez bir görevidir. Tüm işyerlerinde iş bırakarak 1 Mayıs alanlarına çıkan, "İş yasasına geçit vermeyeceğiz!" haykırışını 1 Mayıs alanlarına başarıyla taşıyan işçi sınıfı, saldırıyı boşa çıkartmak için önemli bir halka yakalamış olacaktır.

Emperyalist saldırganlığa ve kapitalist söm

Sınıfın devrimci 1 Ma

Emperyalist-kapitalist saldırıları püskürtmenin yolu devrimci bir sınıf hareketinin yaratılmasından geçmektedir. 1 Mayıs bu yolda değerlendirilmesi gereken önemli bir olanaktır.

İşçi sınıfının 1 Mayıs eylem ve gösterilerinde öne çıkması, gerek eylemlerde yer alışı biçimiyle, gerekse talep ve şiarlarıyla 1 Mayıs'a damgasını vurmaması, sonraki dönemde devrimci bir sınıf hareketinin yaratılması için önemli bir ilk adım olacaktır. Bunun başarılabilmesi ise 1 Mayıs hazırlıklarının hangi bilinçle ele aldığımızı, buna uygun bir hazırlık döneminin yaşanıp yaşanmamasına bağlı olacaktır.

1 Mayıs, dünyada ve tek tek ülkelerde sınıf mücadelesinin barometresidir. O gün, iki düşman dünya; emek ve sermaye dünyası karşılıklı olarak güçlerini ortaya koyarlar, kendilerini ve rakiplerini tartarlar. Boy ölçüşürler.

Bu yıl da öyle olacak. Geçen 1 Mayıs'tan bu yana yaşamın her alanında süren sınıflar savaşımının gelinen yerdeki olumlu ya da olumsuz tüm sonuçları bir kez daha açığa çıkacak.

Bu yıl işçi sınıfı 1 Mayıs'ı, sermayenin saldırılarının giderek yoğunlaştığı, buna karşı örgütlü mücadelenin giderek daha büyük bir ihtiyaç haline geldiği koşullarda karşılıyor. Dışarıda emperyalist saldırganlık gemi azıya almış bulunuyor. İçerde ise İMF politikalarına dayalı sömürü ve yıkım politikaları işçi ve emekçilerin yaşamını her geçen gün daha dayanılmaz hale getiriyor. Bunu, işçi sınıfının bazı tarihsel kazanımlarının tümüyle tasfiyesini amaçlayan esnekleştirme saldırısı tamamlıyor.

Dış cephede: Emperyalist saldırganlık gemi azıya aldı!

Dünyanın ve işçi sınıfının en temel gündem maddelerinden biri hiç kuşku yok ki emperyalist saldırganlık. Emperyalistler özellikle 11 Eylül

saldırılarından bu yana saldırgan politikalarını "uluslararası terörizmle mücadele" maskesi altında yürütüyorlar. Bu politikanın bir gereği olarak bir yıl önce Afganistan'a saldırdılar. Şu anda ise 20 günlük bir bombardıman yıkımının ardından Irak'ı işgal ve talan etmekle meşguller.

Başta ABD olmak üzere emperyalizmin bu kirli politikayı neden uyguladığı artık herkes tarafından aşağı yukarı biliniyor. Propaganda edildiği gibi Afganistan ya da Irak gibi ülkelere özgürlük ve demokrasi getirmek gibi bir niyetlerinin olmadığı, asıl dertlerinin bu bölgelere yerleşmek ve bu ülkelerdeki zenginliklere ve petrol yataklarına el koymak olduğu; bütün dünyayı kendi çıkarları doğrultusunda biçimlendirmekten, yağma ve sömürüye açmaktan başka bir amaçlarının bulunmadığı açık bir gerçek olarak orta yerde duruyor.

Emperyalistlerin gerici çıkarılara dayalı bu politikası, sadece saldırıya uğrayan ülke halklarının hak ve özgürlüklerini değil aynı zamanda dünyanın ve insanlığın geleceğini de tehdit ediyor.

20 günlük bir bombardımanın ardından bugün Irak büyük ölçüde işgal edilmiş, Irak halkının sahip olduğu zenginliklere emperyalistlerce el konulmuş bulunmaktadır. Emperyalistler daha katledilenlerin cesetleri bile soğumadan, "Saddam sonrası Irak'ta" kimin söz sahibi olacağını, yağmadan kimlerin pay alacağını tartışmaya başlamışlardır. Kuşku yok ki bunun bir adım sonrası, saldırının hedefine başka ülkelerin, başka halkların konulması ve savaşın bütün bir Ortadoğu'ya adım adım yayılması olacaktır. ABD'nin İran ve Suriye'ye dönük tehditleri, İsraili yetkililerin Filistinliler'e hitaben "Iraklılar'ın durumuna bakın da ibret alın" türünden tehditkar açıklamaları, bu haydutların kana doymak niyetinde olmadıklarını göstermektedir.

İç cephede: Kapitalist sömürü ve yıkım hızlanarak devam ediyor!

Hükümet savaşta ABD emperyalizminin kirli savaşına destek konusunda adımlar atarken, içerde işçi ve emekçilere saldırı cephesini de unutmadı. Yılan hikayesine dönen görüşmelerin ardından geçtiğimiz günlerde dördüncü gözden geçirme görüşmeleri tamamlandı. Böylelikle iki yıldır uygulanan İMF saldırı programı elden geçirilmiş, 2004 yılı sonuna kadar uygulanacak saldırılar belirlenmiş oldu. Bu saldırıların dökümünü içeren yeni "niyet mektubu" da açıklandı.

Hükümet yeni "niyet mektubu" henüz açıklanmadan gereklerini yerine getirmeye başlamıştı. Saldırı programına uygun olarak ek vergiler ve ağır zamlar yürürlüğe sokulmuş, özelleştirme takvimi ilan edilmiş, 2003 bütçesi meclisten geçirilmişti. Bütün bu icraatlar kriz içinde debelenen kapitalist ekonomiyi bir parça olsun rahatlatmak için yapıldı. Ve fatura olduğu gibi işçi ve emekçilerin sırtına yıkılmış oldu.

Elden geçirilen İMF-TÜSİAD saldırı programının en önemli unsurlarından birisi özelleştirmeler. Hükümet bundan aylar önce, daha İMF ile görüşmeler tamamlanmadan 2003 yılında uygulanacak özelleştirme takvimini ilan etti ve "17 yılda yapılan toplam özelleştirmenin yarısını bir yıl içinde yapacağız" diyerek iddialı bir biçimde işe koyuldu. Bunun anlamı, son yıllarda bir parça hız kesen özelleştirme saldırısının önümüzdeki dönemde yeniden hız kazanacak olmasıdır.

2003 bütçesi de yakın zaman önce meclisten geçti. Bütçe kaynaklarını arttırmak için ek vergi yasası çıkartıldı ve birçok mal ve hizmete yeni zamlar yapıldı. Nema (zorunlu tasarruf) geri ödemeleri yılları bulan bir takvime bağlandı, kamu işçilerinin birer

**Emperyalist barbarlığa,
kapitalist sömürüye karşı
1 Mayıs'ta alanlara!
Bağımsız Devrimci
Sınıf Platformu**

12 Nisan'da emperyalist-kapitalist saldırıya karşı mücadeleyi güçlendirmek için **Mayıs'ını örgütleyelim!**

İkramiyeleri gelecek yıla ertelendi. Yani bütçenin yükü işçi ve emekçilerin sırtına yıkıldı. Buna karşılık bütçe harcamalarının planlanmasında işçi ve emekçilerin çıkar ve ihtiyaçları hiçbir biçimde dikkate alınmıyor. Harcama kalemlerine kabaca bakıldığında bile, bütçede yatırımlara, sosyal harcamalara, maaş ve ücretlere ayrılan payların alabildiğine kısıldığını, bütçenin büyük bir kısmının borç ve faiz ödemelerine ayrıldığını görüyoruz.

Tarihsel hakların gaspı gündemde

İş yasasının değiştirilerek çalışma yaşamına tümüyle esnekliğin hakim kılınması sermayenin son yıllarda ısrarla üstünde durduğu bir konuydu. Bu konuda ilk adımlar Ecevit hükümeti döneminde atılmıştı. Yönetime gelen AKP bu konuda da Ecevit hükümetini aratmadı, yeni iş yasasını meclise getirdi. CHP'nin farklı kaygılarla yasaya karşı çıkması ve savaş gündeminin ağırlığı nedeniyle yasanın meclisten geçirilmesi şimdilik mümkün olmadı. Fakat hükümet bu konuda kararlı olduğunu ve bu yasanın mutlaka çıkartılacağını her vesileyle ifade ediyor. Zaten yeni "niyet mektubu"na konulan bir maddeyle İMF'ye bu yasanın Nisan ayı içinde çıkartılacağı sözü verildi.

Barbarlık ve sömürüye karşı sınıf hareketini güçlendirme sorumluluğu

Halklara karşı savaş ve saldırganlığın, dünyada ve Türkiye'de emekçi yığınlar karşı uygulanan sömürü ve yıkım politikalarının asıl sorumlusu emperyalist-kapitalist sistemdir. Sermayenin gerici çıkarları mazlum halkların karşısına tankla-topla, emekçilerin karşısına ise sömürü ve yıkım politikalarıyla çıkmaktadır.

İşbaşındaki AKP hükümeti, işçi ve emekçiler için herhangi bir umut olamayacağını çoktan ispatlamış bulunmaktadır. AKP, patronların uşağı, işçi ve emekçilerin düşmanı bir partidir. Meclisteki tek muhalefet partisi durumundaki CHP'nin de işçi ve emekçilerin çıkarlarını gözetken bir programının olmadığını biliyoruz. CHP de bir sermaye partisidir. Bunu gerek programıyla, gerek İMF memurlarından ve sınıfa ihanet eden sendikacılardan devşirme kadrolarıyla, gerekse de geçmişte ortaya koyduğu pratikle yeterince ispatlamıştır.

Sendikal ihanetin ulaştığı son noktayı ise İş Yasası üzerinden yaşanan tartışma ve gelişmeler göstermiştir. Sendikal korucular yeni iş yasası taslağının hazırlanması için önden sermaye ve hükümetle birlikte davrandılar. Kurulan sözde "bilim kurulu"nun hazırlayacağı taslağa sahip çıkacaklarına dair bir protokol bile imzaladılar. Sendika konfederasyonları tümüyle sermayenin çıkarları doğrultusunda hareket etmektedirler. Dolayısıyla işçi ve emekçilerin önünde bir tek yol vardır. Saldırılarına göğüs germek için işçi ve emekçiler yalnızca kendi güçlerine güvenmek, kendi güçlerine dayalı politikalar etrafında örgütlenmek ve mücadeleyi yükseltmek durumundadır.

Emperyalist-kapitalist saldırıları püskürtmenin yolu devrimci bir sınıf hareketinin yaratılmasından geçmektedir. 1 Mayıs bu yolda değerlendirilmesi gereken önemli bir olaydır.

İşçi sınıfının 1 Mayıs eylem ve gösterilerinde öne çıkması, gerek eylemlerde yer alışı biçimiyle, gerekse talep ve şiarlarıyla 1 Mayıs'a damgasını vurması, sonraki dönemde devrimci bir sınıf hareketinin yaratılması için önemli bir ilk adım olacaktır. Bunun başarılabilmesi ise 1 Mayıs hazırlıklarının hangi bilinçle ele aldığımızla, buna uygun bir hazırlık döneminin yaşanıp yaşanmamasına bağlı olacaktır.

Sınıf devrimcileri 1 Mayıs'a hazırlık çalışmalarını yıllardan bu yana "işçi sınıfının devrimci 1 Mayıs'ını yaratmak" bakışıyla ele almakta ve güçleri ölçüsünde buna uygun bir çaba içerisinde olmaktadır. Geçen yıllar bu bakışın doğru olduğunu, işçi sınıfı damgasını vurmadıkça 1 Mayıs'ların gerçek anlamda devrimci bir içeriğe kavuşamayacağını göstermiştir. O halde sınıf devrimcilerine, öncü, devrimci işçi ve emekçilere düşen sorumluluk açıktır: Sınıfın devrimci 1 Mayıs'ını yaratmak için bir devrimci seferberlik içine girmek! Bu sorumluluk yerine getirildiğinde karşılığı da mutlaka alınacaktır; 1 Mayıs'ta ve 2 Mayıs'ta...

- ✓ Irak'ta işgal ve katliam durdurulsun! Emperyalist haydutlar Ortadoğu'dan defolsun!
- ✓ Türkiye'deki tüm ABD ve NATO üsleri kapatılsın!
- ✓ Emperyalistlerle imzalanan gizli-açık tüm anlaşmalar iptal edilsin!
- ✓ İMF programları iptal edilsin!
- ✓ Özelleştirmeler durdurulsun!
- ✓ Savaşa ve faize değil emekçiye bütçe!
- ✓ Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
- ✓ Tüm çalışanlara grevli-toplu sözleşmeli sendika!
- ✓ İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!
- ✓ Kölelik Yasası iptal edilsin!
- ✓ Sınırsız toplantı, gösteri, örgütlenme ve basın özgürlüğü!
- ✓ Hücreler yıkılsın, devrimci tutsaklara özgürlük!
- ✓ 1 Mayıs ücretli resmi tatil ilan edilsin!

6 Nisan mitinginde emekçilerle savaş ve saldırılar üzerine konuştuk...

Örgütlenmeli ve üretimden gelen gücümüzü kullanmalıyız!

- Önemiz 1 Mayıs. 1 Mayıs'ın tarihsel anlam ve önemini biliyoruz. Bugün sınıfa yönelik saldırıların yoğunlaştığı, kirli ve haksız bir savaşın gündemde olduğu bir süreçte 1 Mayıs alanlarına hangi taleplerle çıkmalıyız?

Haber-İş üyesi: Başta özelleştirme saldırısı var. Bu sorunu hallettiğimizde diğer sorunlar da buna bağlı olarak çözülecek. Öncelikle özelleştirmeye hayır demeliyiz. Ayrıca savaş da temel bir gündem olarak yer almalı.

1. Genel-İş üyesi: Önce savaşa hayır talebiyle, sonra iş güvencesi ve özelleştirmeye karşı alanlara çıkmalıyız. Barış olmadan hiçbir şey olmaz. Önce barış, sonra iş güvencesi, arkasından da diğer taleplerimiz...

1. Petrol-İş üyesi: 1 Mayıs'ta iş güvencesi için, kölelik yasasına, savaş ve özelleştirmeye karşı alanlara çıkmamız lazım. Temelde sömürüye karşı alanlara çıkmamız lazım. Sömürüye de, kapitalizme de karşıyız.

1. Emekli-Sen üyesi: İşçiler her şeyden önce demokrasi, insan hakları mücadelesi, bunun yanında ekonomik mücadeleyi öne çıkarmalı. Bu kirli emperyalist savaşa son verilmeli. İnsanların en temel hakkı olan yaşam hakkı öne alınmalı. Sermayeye değil emeğe bütçe ayrılmalı.

1. Hava-İş üyesi: İşçi sınıfı açısından çok üzüldüğüm. Çok duyarsız kaldılar. Sermayenin eline fırsat verdiler. 1 Mayıs'ta iş yasasına hayır demeliyiz. Savaşa hayır talebimiz var. Kölelik yasası emekçilerin katliamı olacak aşlında.

2. Genel-İş üyesi: Her zaman devlet ve siyasi iktidar kurtlar gibi dumanlı havayı sever. '99 yılında mezarda emeklilik yasasını çıkarırken de 17 Ağustos depreminin arkasına sığındılar. Şimdi savaş bahanesiyle 1475 sayılı iş yasasını değiştirmeye çalışıyorlar. Yine kamu çalışanlarını derinden etkileyecek kamu personel yasası diye bir yasa çıkarıyorlar. Ormanları satmak için bir yasa çıkardılar. Bunlara karşı koymak, güçlerimizi birleştirmek için 1 Mayıs'ın önemli olduğunu şimdiden arkadaşlarımıza anlatıyoruz.

Emperyalizmin Ortadoğu'daki yeraltı kaynaklarına hakim olmak için bu savaşı yaptığını herkes biliyor. Burada olmamızın nedeni de budur. Hiçbir zaman Amerikan emperyalizminin güdümünde bir devletin yönetiminde yaşamak istemiyoruz. Bunun için savaşa karşıyız ve bu tepkimizi de burada gösteriyoruz. Ama bizi yönetenler üç-beş kuruş para almak için ne yazık ki bizi Amerikan emperyalizmine satıyorlar. Bunun hesabını bu halk mutlaka soracaktır.

2. Petrol-İş üyesi: 1 Mayıs işçi bayramı. 1 Mayıs'ın ücretli tatil günü ilan edilmesini istiyoruz. Kölelik yasasına, savaşa karşı hayır diyerek alana çıkmalıyız.

2. Hava-İş üyesi: 1 Mayıs'ta işçi sınıfının birlik, beraberlik içinde hareket etmesi gerekiyor. '77 ruhuyla işçi sınıfının güçlenmesini ve 1 Mayıs'ın yasal olarak tanınmasını istiyoruz. Tek istediğimiz işçi sınıfının birlik olması ve düzeni değiştirmesidir. Emperyalizme karşı güç birliği oluşturması gerekiyor. Başka bir çıkar yolumuz yok.

- Sınıfa yönelik bir dizi saldırı var. Kölelik yasası, kamu emekçilerine yönelik personel rejimi yasası, işten atmalar, özelleştirmeler vb. Diğer yandan da emperyalist savaş ortamı bahane edilerek sınıfa yönelik saldırıların üstü örtülmeye çalışılıyor. Hem savaşa hem de saldırılara karşı sınıfın tepkisini yeterli buluyor musunuz?

Haber-İş üyesi: Tabii ki yeterli bulmuyoruz. 1500

üyemiz var, 100 kişi burada. Bu nasıl olabilir ki?

1. Emekli-Sen üyesi: Üreten insanların bence mücadelesi şu anda yeterli değil. Çünkü egemen sınıflar, kapitalist sistem her şeyiyle örgütlü ve emek yığınlarına alabildiğine saldırıyor.

1. Genel-İş üyesi: Bence yeterli değil. Siyasi iktidar Amerika ile işbirliği yapıyor. Böyle bir şey olur mu? Barış dünyaya lazım, insanlığa lazım.

2. Petrol-İş üyesi: Varolan tepkileri yeterli görmüyorum. İşçi sınıfının birlik olmaması buna neden oluyor.

2. Genel-İş üyesi: Kamuoyunun yüzde 95'inin savaşa karşı olduğu söylenmesine rağmen alanlara bunun yansımadağını görüyoruz. Sivil toplum örgütlerinin yeterince çalışmaması bunun birinci nedenidir. İkinci neden de insanların yaşadığı ekonomik sorunlardır. Özeleştirme verecek olursak daha iyi çalışmamız gerektiği ortada. Biz tabanda çalışmak zorundayız. Sınıftan, demokrasiden yana olan örgütlere baskı uygulamalıyız. Üretimden gelen gücümüzü kullanmamız lazım. Sanıyorum 1 Mayıs'ta bu olacak. Genel-İş olarak 1 Mayıs'ta iş bırakarak alanlara çıkacağız.

2. Hava-İş üyesi: Eninde sonunda eylemlere yansiyacak bu tepki. İşçi sınıfının güçleri bir olduktan sonra, yılmadıktan sonra gerisi kolay. Burjuvazi bir yandan yıldırıyor, ama sonunda işçi sınıfı kazanacak. Bunun için de işçi sınıfının fabrikalarda örgütlenmesi gerekiyor. Ücretleri değil de geleceğimizi ilgilendiren sosyal, demokratik talepleri öne çıkarmamız lazım. Bizi ancak işçi sınıfının birliği kurtaracaktır, bu düzeni yine işçi sınıfının birliği değiştirecektir.

- Bu tablonun tersine çevrilmesi için ne yapılması lazım?

Haber-İş üyesi: 100 kişi 1500 kişiyi temsil ediyor. Demek ki rahat olan arkadaşlar var, buraya gelmediklerine göre sıkıntıları yok. Eğer bütün arkadaşlar burada olsalardı farklı olurdu tabii ki. İnsanların evlerine gidip tek tek alıp getirmemiz lazım.

1. Petrol-İş üyesi: Eylemlere katılmamız gerekiyor. Organize olmamız lazım. İşyerlerinde tepki var ama bu alanlara fazla yansımıyor. Harekete geçmek için büyüklerimizin harekete geçmesi gerekiyor. Önce onlar düğmeye basıyor kitle sonra harekete geçiyor.

1. Hava-İş üyesi: İnsanları daha duyarlı hale getirmemiz gerek. Buraya katılan insanların daha çok çalışması gerekiyor. Buraya gelenlerin yanında üç kişi daha getirmesi gerekiyor. Sessiz sakin eylemlerin yerine ses getirici eylemler yapmalıyız. İş bırakmalı, genel grev yapmalıyız.

1. Emekli-Sen üyesi: Emeği ile üretenden, bu

ülkenin gerçek sahiplerinin meselelerine sahip çıkması gerekiyor. Üretimden gelen güçlerini, genel grev genel direniş haklarını kullanmaları gerekiyor.

2. Petrol-İş üyesi: Sendikalaşmak ve örgütlenmek lazım. Mitingler yapmalı, iş bırakmalıyız.

2. Emekli-Sen üyesi: Halkın demoralize olduğu bir süreçte bizim gibi ülkelerde bu tepkiler de bana göre olumlu. Devrimci sosyalist grupların önderliğinde bu kirli savaşa karşı Türkiye'nin dört bir yanında az da olsa tepkilerini ortaya koyuyorlar. Bu olumlu bir şeydir.

Türkiye'nin her tarafında hemen sınırimızdaki kirli savaşa karşı tepkilerimiz yoğun. Özellikle de İstanbul, İzmir, Ankara, Adana, Mersin gibi

yerlerde devrimci güçlerin, sosyalist grupların olduğu alanlarda halk bu savaşı protesto ediyor. Bunu büyütmenin yolu devrimci grupların çabasına bağlı. Mahalle örgütleri, birimleri kurmak lazım. İşyeri örgütlenmesini yaratmak, işyeri komitelerini kurmak lazım. Sendikaların içinde olmak lazım. Özellikle işçi sınıfının kendi örgütlerini biçimleme süreçlerine müdahale etmek lazım. Devrimci kadroları sınıf sendikalarına taşımak lazım diye düşünüyorum. Kirli savaşları, sınıfa yönelik saldırıları, özgürlük mücadelesi önündeki engelleri ancak böyle ortadan kaldırmamız mümkün.

3. Petrol-İş üyesi: Yasaların kapsamı ve içeriğini tam bilmiyoruz. Bu nedenle de tepki veremiyoruz. Bu tabloyu tersine çevirmek için sendikaları güçlendirmemiz lazım. Sivil örgütlerinin daha güçlü olması, insanlarla birebir iletişim kurmaları lazım.

3. Emekli-Sen üyesi: Özgürlük ve demokrasi mücadelesinden emekli olunmaz diyoruz ve bütün halkımızı alanlara çağırıyoruz. Emperyalist savaşa hayır diyoruz. Şu anki tepkileri yeterli görmüyorum. Bu halk hala ne bekliyor bilmiyorum. Füzelerin tepesine düşmesini mi? Ülkemizde maalesef sokağa çıkmaktan hala insanlar korkuyor. Ben 160 daireli bir blokta oturuyorum. Bütün komşularım bugün beni can-ı gönülden destekledi ama iki tane kızım geldi. Hala sokağa çıkmaktan korkuyorlar. Kaybedecek neyiz kaldı bilemiyorum. Ne kadar çok sokağa dökülürsek bu savaşı durdurabiliriz. Emperyalistler çıldırmış bir şekilde saldırıyor. Televizyonlarımızın başında savaş filmi izler gibi izliyoruz, ağlıyoruz, ama yetmiyor kesinlikle. Sokaklar durdurur, başka bir şey olmaz. Örgütlü mücadeleden başka bir yolumuz yok.

1. Genel-İş üyesi: Herkes elele vermeli, tepkiyi genişletmeli. Alanlara inmeliyiz. Toplumsal muhalefet oluşturulmalı. Herkesin buralarda olması, bu işe dur demesi gerekiyor. Genel grev yapılmalı. Savaşları ancak işçiler bitirir. Her savaş işçilerin cebinden biraz daha götürür. Bu yüzden tüm dünya işçileri genel grevle bu savaşı durdurabilir.

- Siz deminden beri barış diyorsunuz ama bu nasıl bir barış olmalı? Mesela işçi sınıfının iktidarda olduğu bir barışla kapitalizmin barışı farklıdır. Kapitalizmin barışı işte böyle bir barış. Nasıl bir barış istiyorsunuz, kapitalizmde kalıcı ve gerçek bir barış olabilir mi?

1. Genel-İş üyesi: Her zaman sermaye ile işçiler arasında kavga olacaktır. Ben globalleşmenin bu denli azgınlaştığı bir ortamda barış olacağına inanmıyorum. Olsa bile kalıcı olmaz.

- O halde gerçek barış devrim ve sosyalizmle gelecek diyebilir miyiz?

1. Genel-İş üyesi: Mutlaka öyle olacaktır.

6 Nisan İstanbul mitingi...

20 bin kişi emperyalist saldırganlığı lanetledi

6 Nisan günü ABD'nin Irak'a yönelik saldırısı Abide-i Hürriyet Meydanı'nda yaklaşık 20 bin kişinin katıldığı bir mitingle protesto edildi. Irak'ta Savaş Hayır Koordinasyonu'nun düzenlediği eylem saat 11:00'de kitlenin toplanmasıyla başladı. Arama noktasında polislin Demokratik Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejinin bazı materyallerine elkoymak istemesi üzerine kısa süreli bir çatışma yaşandı. Polislin gaz bombası kullandığı çatışma sonrası bazı noktalara çevik kuvvet ekipleri yerleştirildi.

Perpa kolundan yasal sol partiler, üniversite öğrencileri, devrimciler, anarşistler, kimi dernek ve platformlar, Şişli kolundan ise DİSK, Türk-İş, KESK, Hak-İş, TTB, TMMOB, Mazlum-Der alana giriş yaptı. Havanın yağışlı ve soğuk olması katılımı olumsuz yönde etkilese de kitledeki coşkuyu

etkilemedi.

Yürüyüş boyunca ve alanda savaş, ABD ve hükümet karşıtı sloganlar sıkça atıldı, Irak halkıyla dayanışmayı vurgulayan sloganlar öne çıktı. Hafta içine gelen ve işbirakma kararı ile alanlara çıkılan 27 Mart eylemine göre KESK'in katılımı sınırlı oldu. İşçi sendikalarının katılımında ise kısmi de olsa bir artış söz konusuydu. İşçi kortejlerinde emperyalist savaşın yanı sıra iş yasası ve özelleştirme karşıtı dövizler taşındı, sloganlar atıldı. Gençliğin katılımında ise önceki eylemlere oranla bir düşüş yaşandı. Bu düşüş, gençliğin enerji ve coşkusunu alana taşımaya engel olmadı. Dikkat çeken bir diğer nokta ise herhangi bir kortejde yürümeyen ama eyleme katılan kitlenin varlığıydı.

Eylem alanda yapılan saygı duruşu ve

konuşmalarla devam etti. Koordinasyonun hazırladığı bildiriye Mustafa Alabora ve Ayşe Emel Mesci okudu. Bildiride ABD emperyalizminin işgal ve katliamlarına değinildi, tek amacının bölgedeki petrol kaynaklarını ele geçirmek olduğu vurgulandı. ABD mallarını boykot etme çağrısı yapıldı. Konuşmalardan sonra Koma Çiya, Ferhat Tunç, Gurup Yorum, Kutup Yıldızı, Grup Munzur, Grup Vardiya ve Ömer Karaoğlu şarkılarıyla eyleme destek verdiler.

Komünistler eyleme emperyalist savaşa karşı işçileri ve ezilen halkları Irak halkıyla dayanışmaya çağırarak BDSK ve İKE imzalı üç ayrı pankartla katıldılar. Emperyalist barbarlığa ve kapitalist sömürüye karşı kitleleri 1 Mayıs'ta alana çağırarak bildiri dağıttılar.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

ODTÜ'de savaş karşıtı faaliyet...

“Katil ABD Ortadoğu'dan defol!”

Savaşın 3. haftası geride kaldı. Emperyalist ABD ve suç ortağı İngiltere Bağdat'a girdi. Ancak bu durum ne ABD emperyalizminin kirli savaşını ne de Irak halkının direnişini yok saymamıza neden olamaz.

Yaptığı katliamların dünya kamuoyuna yansımaları istemeyen ABD, El Cezire muhabirlerini öldürerek katliamlarının üzerine örtmeye çalışıyor. Emperyalistlerin halklara özgürlük değil kölelik getirdiğini tüm dünya halkları biliyor. Amaçları bölgedeki yeraltı kaynaklarına el koymak, bunalımdaki ekonomilerini düze çıkarmak ve Ortadoğu'ya hakim olmaktır. Bu nedenle Bağdat'a girilmesiyle savaş bitmemiştir. Savaş, Ortadoğu'da tam hakimiyet kurulana, hatta bütün dünya halkları sömürü makinesinin birer dişlisi olana kadar sürecektir. Hem sömürge savaşı hem de emperyalistler arası savaşlar bu sistem devam ettikçe son bulmayacaktır. Çünkü

emperyalizm savaş demektir. Bu bilinçle genç komünistler olarak emperyalizme ve emperyalist savaşa karşı mücadelemizi daha ileriye götürme çabası içindeyiz.

Hafta içinde iki gün boyunca yemekhanede ve Fizik bölümü önünde masa açtık. Masamızda *SY Kızıl Bayrak* ve *Ekim Gençliği* satışı yaptık. Ayrıca yeni çıkan kitabımızı ve daha önceki kitaplarımızı insanlara ulaştırma fırsatı bulduk. Masaya ilgi gösteren arkadaşlarımızla hem savaş gündemi üzerinden hem de merak ettikleri gündemler üzerinden sohbetler gerçekleştirdik. Tüm binalara, kantin ve bölümler arasındaki bazı noktalara *SY Kızıl Bayrak* ve *Ekim Gençliği* imzalı afişlerimizden yapıştırdık.

Etkili, ısrarlı ve kararlı bir faaliyetle ODTÜ'deki siyasetleri de harekete geçirdik. Bunun bir sonucu olarak *Ekim Gençliği*, *Özgür Gençlik*, *Ankara*

Üniversiteleri Öğrenci Koordinasyonu, *Demokratik Gençlik Hareketi*, *Devrimci Proleter Gençlik*, *Sosyalist Demokrasi Gençliği* ve *Paralı Eğitime ve Emperyalist Savaşa Hayır Platformu*'nun ortak çalışmalarını savaşa karşı afişlemeler yapıldı. El ilanları dağıtıldı.

Faaliyetle birlikte 10 Nisan Perşembe gününden itibaren hergün saat 11:45'te Fizik binası önünde 30 dakikalık oturma eylemi yapılacağını duyurduk. Ön çalışmaların kısa süreye sıkışması nedeniyle 10 Nisan günü 45-50 kişilik bir kitle ile eylemimizi gerçekleştirdik. Kısa bir konuşmanın ardından “Katil ABD Ortadoğu'dan defol!” sloganı atarak eylemimizi bitirdik.

Katil ABD Ortadoğu'dan defol!

Kahrolsun emperyalizm!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Ekim Gençliği/ODTÜ

Emperyalist savaşa karşı liseli gençlikten eylem...

“Savaşa değil eğitime bütçe!”

Liseli gençlik Irak halkıyla dayanışma amaçlı bir eylem yaptı. Sultanbeyli Ticaret ve Gedikdeş Lisesi öğrencilerinin ortaklaşa düzenlediği eyleme yaklaşık 75 liseli katıldı. Heykelden merkeze kadar slogan ve ıslıklarla yürüyen öğrencilere çevredekiler de destek verdiler. Merkezde bir süre slogan atan öğrenciler sonra tekrar yürüyerek eylemlerini bitirdiler. Eylemde aynı zamanda döviz olarak taşıdıkları “ABD askeri olmayacağız!”, “Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!”, “Savaşa değil eğitime bütçe!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Susma haykır savaşa hayır!” sloganlarını haykırdılar.

Eylem sonunda çevredeki sivil polislerin bir kişiyi gözaltına alması tepkiyle karşılandı. Bazı eksikliklerine rağmen Sultanbeyli'de savaşa karşı yapılan ilk eylem olması, dışarıdan insanların liselilere katılarak destekte bulunması eylemin olumlu yanlarıydı. Eylem sonrası konuştuğumuz liseli arkadaşlar eylemden duydukları memnuniyeti dile getirdiler, bundan sonraki eylemlerde daha sıkı çalışacaklarını söylediler.

Sultanbeyli'den Bir ALGP'li

“İncirlik Üssü kapatılsın!”

Adana Savaş Karşıtları Platformu'nun aldığı karar üzerine, 6 Nisan Pazar günü saat 12:10'da, İHD önünde toplanan araçlar konvoy oluşturarak İncirlik Üssü'ne hareket etti. İncirlik girişinde araçlardan indirilen yaklaşık 500 kişi sloganlarla ve dövizlerle bir araya toplandı. Platformun hazırladığı “Bu savaşı durduracağız” yazılı bir pankartın açıldığı eylemde Hüseyin Kılıç basın açıklamasını okudu. Basın açıklamasının ardından AKP'yi temsil eden kanlı ampuller patlatıldı, Bush'un kuklası yakıldı. Kana bulanmış bebek maketleri basına gösterilerek ABD'nin katliamları teşhir edildi. Eyleme İncirlik'te oturan ailelerden de destek geldi. Eylem bitiminde araçlara yürünürken D400 karayolu bir süre trafiğe kapatıldı.

İncirlik önünde barikat kuran jandarma kitlenin üzerine yürüdü. Kısa bir süre gerginlik yaşandı. Eylem esnasında “Emperyalist savaşa hayır!”, “İncirlik Üssü kapatılsın!”, “Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın!”, “Katil ABD işbirlikçi AKP!” sloganları atıldı. Komünistler olarak BDSK imzalı dövizlerimizle eyleme katıldık.

Y Kızıl Bayrak/Adana

Avukatlardan eylem...

“Katil ABD Ortadoğu'dan defol!”

Çağdaş Avukatlar Grubu, ABD ve savaş koalisyonunun işgal ve katliamlarına karşı İstanbul'da ABD Konsoloslugu önünde bir basın açıklaması yaptı. 10 Nisan günü İstiklal Caddesi'nde bulunan İstanbul Barosu'nun önünde toplanan yaklaşık 200 avukat ABD Konsoloslugu'na yürüdü. Konsolosluğun yakınında bulunan eski TÜYAP binasının bahçesinde gerçekleştirilen basın açıklamasında açıklamayı Av. Gülçin Çaylıgil okudu. Konsolosluğun önüne üzerinde “Savaşa hayır!” yazan siyah çelenk bırakan avukatlar, “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “Katil ABD Ortadoğu'dan defol!”, “İşgale hayır!”, “Irak halkı yalnız değildir!” sloganlarını attılar.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Personel rejimi saldırısı gündemde

Tekelci sermaye ve devleti kamuda aşırı personel sayısı ve düşük nitelik argümanına dayalı söylemlerini yoğunlaştırdı. Kamu emekçilerinin ve kamuda çalışan işçilerin sayısının çok fazla olduğu ve “tembellik” yaptıkları yönündeki demagojik söylemlerin işçi ve emekçiler üzerinde belli bir etki yarattığı ve suni ayrımlara yol açtığı biliniyor.

Bütün sonuçları ile yaşama geçirilmeye çalışılan kamu personel rejiminin yeni sermaye hükümeti döneminde yaşam bulması için AKP düğmeye bastı. “40 tane odacım var, memur sayısı çok fazla” vb. söylemlerle saldırıyı savunmaya çalışan AKP, bu yılın sonuna kadar personel rejimi saldırısının hukuksal zeminini düzenlemeyi hedefliyor. Bu hedefine “acil eylem planı”nda da yer verdi.

İşçi ve emekçiler saldırının kapsamı ve niteliği konusunda henüz yeterli açıklığa sahip değildir. Bu açıklığı sağlamak, saldırıya karşı oluşturulacak mücadele hattının belirlenmesi açısından önemlidir.

Kamu personeli istihdamının daraltılması İMF ve DB'nin dayatmasıdır

Kamu personel istihdamında hedeflenen daraltma İMF ve DB ile yapılan anlaşmaların müzakere metinlerine de yansdı ve günlük basında yer aldı: “Dünya Bankası uyardı. Ekonomik programın önemli unsurlarından biri olan kamudaki istihdam sorunu, İMF ve DB tarafından mercek altına alındı. Dünya Bankası'nın yaptığı araştırmalarda KİT'ler ve diğer kamu kuruluşlarında 125 bin kişilik istihdam fazlası bulunduğu belirlendi. Dünya Bankası kamu kuruluşlarının ihtiyaçlarının çok üzerinde personele maaş ödeyerek ekonomik şekilde faaliyet göstermeyeceğini belirtti. Bu arada İMF de bütçenin sağlıklı bir temel üzerinde oturabilmesi için devletteki memur sayısının azaltılması gerektiğini vurguluyor.” (Türkiye, 24 Nisan '02)

Tüm anlaşmalarda İMF üç temel hedefi öne çıkartmaktadır. Birincisi; kamu işçilerinin ve emekçilerinin ücretlerinin olabildiğince düşürülmesidir. Düşük maaş politikasında önemli bir mesafe alınmıştır. Kamu işçi ve emekçilerinin 1982 yılında bütçeden aldıkları pay %27 iken ginenen süreçte %11'e kadar gerilemiştir.

Anlaşmaların ikinci hedefi ise zorunlu emeklilik ve ve işten çıkarmalarla istihdamın daraltılmasıdır. Sermaye bu saldırı için düğmeye basmış ve bu doğrultuda epey yol almıştır.

Anlaşmaların son hedefi ise kamu personel rejiminin “esneklik” esas alınarak tepeden tırnağa değiştirilmesidir. Performansa bağlı ücret politikasının yerleştirilmesi kamu emekçilerinin iş güvencesi hakkından yoksun bırakılmasıdır. İMF özellikle ilk iki hedef üzerinde durmakta, sermaye hükümetlerinin kamu istihdamının daraltılması doğrultusundaki politik tutumlarını denetlemekte, hedeflerin ayırtılmasını istemektedir. Niyet mektuplarında üçüncü hedef ilk ikisine göre daha az belirgindir. İşçi sınıfının ve kamu emekçilerinin olası tepkilerini zayıflatmak için saldırı zamana yayılmak istenmektedir.

‘99 stand-by düzenlemesini temel alan niyet mektubu kamu istihdamının daraltılması yönündeki sermayenin emek düşmanı politikasını ortaya

koymuştur. Niyet mektubunda “yatırım dışı, kamu harcamalarından personel giderlerinde azaltma ve cari harcamalardan kesintiler yoluyla, tasarruf yapılması, bu tasarrufun büyüklüğü GSMH'nin %0.3'ü olacaktır” denilmektedir. Kamu işçilerini ve emekçilerinin işsiz bırakılmasını hedefleyen saldırı İMF'ye sunulan 2002 yılı niyet mektubunda daha açık bir tarzda ifade edilmiştir: “Kamu kuruluşlarında istihdam edilen memur, işçi, sözleşmeli personele yönelik işten ayrılma kurallarının hayata geçirilmesine yönelik bir genelge yayınlanacak.”

Performansa dayalı ücret, yani çalışanlar arası rekabeti esas alan ücret sistemine geçiş de aynı niyet mektubunda yer almıştır: “Enflasyon yerine giderek daha fazla üretkenlik ve kârlılığa dayanan bir ücret ve maaş belirlenmesi sistemine geçilmesi gerekliliği bilincindeyiz. Performansa bağlı ücret bu amaca yönelik olarak bir sonraki kamu işçileri toplu sözleşmeleri müzakerelerinde ve memur maaşlarının ayarlamasında mevcut sözleşmelerde bulunan geçmiş enflasyona yönelik endekslleme hükmünün önemli oranda azaltılmasına çalışılacak” denilmektedir. Aynı niyet mektubunun Ziraat Bankası ve Halk Bankası'nda çalışanlarının sayısının azaltılması, kalan personelin çalışma koşullarının esnekleştirilmesi noktasında açık vurgular da yer almaktadır.

3 Aralık tarihli genelgeyle ise işsizlik operasyonunun kime yapılacağı ortaya konulmuştur. Genelgede şunlar söylenmektedir: “Kamu işçileri için gönüllü emeklilik planı halihazırda başlatılmıştır. 15 bin çalışan 2002 Ocak ayına kadar emekli edilmiş, ya da emekli edilecekleri tebliğ edilmiş olacaktır. Ayrıca DB'nin yardımları aracılığıyla Türk Telekom A.Ş. ve özelleştirme portföyünde yer alan şirketlerdeki fazla istihdam belirtilmiş olmaktadır. Sözkonusu işçilere gönüllü emeklilik teklifi sunulacaktır. Aynı zamanda 2002 Ocak sonuna kadar KİT'lerdeki tüm fazla istihdam, kadrolar saptanacak, tüm açık doldurulmamış atıl kadrolar ortadan kaldırılacaktır. Haziran 2002 sonuna kadar, fazla işçi sayısı üçte bir oranında ve Ekim 2002 sonuna kadar kümülatif olarak üçte iki oranında azaltılacaktır. 2003 Haziran sonuna kadar kalan fazla istihdamı azaltmaya yönelik bu hedef uyarınca hiçbir yeni işe almaya izin verilmeyecek. Ve boşalan ilgili kadrolar sürekli biçimde iptal edilecektir.”

2002 Kasım ayında yapılan erken seçim saldırılarını yaşam bulmasını bir ölçüde ertelendi. DSP, ANAP ve MHP'den oluşan sermaye hükümeti yükü görev gelecekte yeni sermaye hükümetine yıkmayı daha uygun gördü. Emperyalist savaş yükünü omuzlayan AKP'nin hükümeti böylesine kapsamlı sosyal yıkım programını

uygulanmanın sorumluluğunu da üstlenmiş bulunuyor.

TÜSİAD ve TİSK'in önerisi, “Küçük ve etkin devlet, güvenlik sorumluluğunu üstlenmiş diğer alanlardan çekilmiş devlet” bakışında ifadesini bulmaktadır. Sermaye örgütlerine göre eğitim, sağlık hizmeti devletin işi olamaz. Sermaye devletinin tek işi sermayenin güvenliğini sağlamak olmalıdır. Tekelci sermaye gruplarının bu yaklaşımlarının elbette iktisadi bir temeli var. Sağlığa ve eğitime ayrılan bütçe payının sermayedarların kasalarına akıtılması bunun bir yanısıdır. Diğer yanı ise devletin temel hizmetlerinin özelleştirilmesi

sonucunda oluşan “paran kadar oku, paran kadar yaşa” dayatmasının tekelci sermayeye sunacağı yeni olanaklardır.

Sermayenin kısa süreli hedefi personel rejiminin her yönüyle esnetilmesi, esnek performans dayatmasına dayalı çalışma sisteminin tüm alanlarda hakim kılınmasıdır. Yeni sermaye hükümeti işe hızlı başladı. Erdoğan'ın açıkladığı acil eylem programında devlet personel rejimi reformunun mutlaka yapılacağı, tüm kurumlarda norm kadro uygulamasına geçileceği, esnek çalışma yöntemlerinin yaygınlaştırılarak sürdürüleceği ilan edilmiştir.

Sonuç yerine

Sermaye, kamu işçilerini ucuza çalıştırma bakışının yanı sıra yeni kaynaklar elde etme çabası içerisindedir. Sermayenin zor aygıtı devlet ve hükümetleri de bu hedefe kilitlemiştir. Emperyalist savaşın yarattığı ekonomik çöküntünün ardına sığınarak saldırılar için haklı bir zemin yakalamaya çalışacaklardır. Sermaye bu konuda kapsamlı bir hazırlık içindedir.

Kamu işçilerinin ve emekçilerinin en büyük güçlü alanı sendikal örgütlülüklerinin içinde bulunduğu durumdur. İşçi sendikalarının büyük bir kısmı sermayenin ajanları tarafından yönetilmekte, sermayenin tüm saldırılarına cepheden destek vermektedir. Kamu emekçilerinin sendikalarından biri olan Türk Kamu-Sen tipik bir kontra-sendika olarak hareket etmekte, devlet sendikası kimliğine uygun bir ihanet içinde bulunmaktadır.

KESK ise önemli dinamikleri içinde barındırmaktadır. Ancak KESK önderliği bürokratik bir kasta dönüşmüştür. Kamu emekçilerine kapsamlı saldırıların yöneltildiği bir dönemde, bırakın emekçileri eyleme çağırmayı, saldırıların kapsamı ve niteliği konusunda aydınlatma faaliyetini örgütleme refleksini bile gösterememiştir. Saldırının içeriğine ilişkin aydınlatma görevi duyarlı kamu emekçilerine bırakılmıştır.

Bu tablo kamu işçilerine ve emekçilerine yöneltmiş sermaye tehdidini açıkça ortaya koymaktadır. Sınıf bilinçli işçilerin ve sosyalist kamu emekçilerinin sürecin bilinçli tarafları olması son derece önemlidir. Yapılmayanı yapmakla işe başlamak gerekiyor. Öncelikle kamu emekçilerine ve işçilerine yöneltmiş saldırıların kapsamı ve niteliği ortaya konulmalı ve ne yapılması gerektiği tüm işyerlerinde tartışılmalıdır. Kamu personel rejimi karşıtı politik platformların oluşma süreçlerine öncülük sorumluluğu işin bir diğer önemli boyutudur.

Büyük patronlarla hükümet temsilcileri biraraya geldiler...

İMF programı kararlılıkla uygulanacak!

Bir süredir medyada TÜSİAD Başkanı T. Özilhan'ın bazı siyasi ve ekonomik kararlar üzerine yaptığı çıkışları izliyoruz. Esas olarak hükümetin ekonomi politikasını hedef alan Özilhan savaş, Kıbrıs ve AB gibi meselelerde de sert çıkışlar yaptı. TÜSİAD geçmişte özellikle siyasi konularda bu tür sert çıkışlar yerine başka yöntemlere başvururdu. Ancak bahsi geçen konuların önemi müdahalenin biçimlerini de farklılaştırıyor. Tezkerenin reddi üzerine kalkıp "neden savaşın dışında kaldık" diye sızlanan, böylece açık bir emperyalist savaş yanlısı tutum ortaya koyan TÜSİAD'ın o günkü müdahale biçimi buna bir örnektir.

Bir hafta önce T. Özilhan, Aydın Doğan, Rifat Hisarcıklıoğlu (TOBB başkanı) ve Rahmi Koç ile hükümetin etkin bazı bakanları ve Erdoğan'ın biraraya geldiği bir toplantı düzenlendi. Bu toplantı da böyle alışılmadık müdahale biçimine bir örnektir. Toplantıya hükümeti temsilen Erdoğan dışında dışişleri, adalet, maliye bakanları ve bir devlet bakanı da katıldı. Toplantının gündemi ülke ekonomisinin son durumu idi. Ancak bu toplantıda devletin özellikle son dönem dış politikasının, Irak'taki savaşın tartışıldığı açık.

Toplantının kamuoyuna duyurulan gündemi olan ekonomi alanında patronların hükümete "ilettikleri"

istekler ise şöyle:

- * İstikrar programı gelecek yılları da kapsayacak biçimde genişletilmeli.
- * Kapsamlı bir kamu reformu gerçekleştirilmeli.
- * Piyasaları rahatsız edecek söylemlerden uzak durulmalı..
- * Vergi oranları büyük patronlar için makul düzeye çekilmeli.
- * Yerli ve yabancı yatırımların artması için

hükümet gerekli önlemleri almalı.

* İş Güvencesi Yasası ve İş Yasası aynı anda yürürlüğe girmeli.
Bu istemlerin esasını İMF programının sıkı bir biçimde uygulanması oluşturuyor. Bu konuda hükümetin herhangi bir tereddüdü olmamasına karşın patronlar böyle bir müdahaleye ihtiyaç duymuşlardır. Bu da patronların hassasiyetine işaret ediyor. Görüşme yeni bir kredi diliminin serbest bırakılabilmesi için hükümetin İMF'ye vermesi gereken "niyet mektubu"nun imzalanmasının hemen öncesinde gerçekleştirildi. "Niyet mektubu"nun İMF'ye teslim edilmesi öncesinde uygulanacak ekonomik programın çerçevesini netleştirmek ve bunu Özilhan'ın ifadesine göre 2006 yılına kadar uzatmak amacı ile yapılan bu toplantının ardından Erdoğan'ın yaptığı açıklama bu hususlarda bir mutabakat sağlandığını gösteriyor. Erdoğan toplantının olumlu bir havada geçtiğini, hükümetin uygulanacak ekonomik program konusunda kararlı olduğunu söylüyor. Erdoğan ekonomik program ile ilgili verdiği her demeçte bunu ifade ediyor ve ekliyor "alınacak her önlem piyasa kuralları çerçevesinde alınacaktır". Bu söylem AKP hükümetinin işlevini, sermayeye hizmetin tüm gereklerini yerine getireceğini yeteri açıklıkla ortaya koyuyor.

TEKEL işçisinden eylem

AKP hükümetinin özelleştirmeden sorumlu Bakanı Kemal Unakıtan yaptığı açıklamada, TEKEL'in sigara ve içki alanında üretim yapan birimlerinin ilk 6 ayda özelleştirileceğini söyledi. Ardından Adana TEKEL'i satın almak isteyen firmanın yetkilisi

fabrikaya gelerek inceleme yapmak istedi. Bunun üzerine Tek Gıda-İş Sendikası'na üye 3-11 ve 7-3

sonra eylemlerin artarak devam edeceğini söyledi.

SY Kızıl Bayrak/Adana

vardiyası işçileri biraraya gelerek fabrika müdürlüğü önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Basın açıklamasında AKP hükümeti ve özelleştirmeler karşıtı dövizler taşındı, sloganlar haykırıldı. Basın açıklaması esnasında TEKEL'in giriş kapısı önünde iki otobüs çevik ve sivil polislerin yoğunluğu dikkat çekti. Şube Başkanı Gürsel Diliçkık bundan

Yazıcı Demir Çelik Fabrikası'nda işçi kıyımı!

İskenderun Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu olan Yazıcı Demir Çelik Fabrikası'nda Mart ayı içinde yaklaşık 30 işçi işten atıldı.

Yazıcı Demir Çelik, İSDEMİR'in hemen yanı başında, demir-çelik fabrikalarının bulunduğu Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu ve yaklaşık 1000 işçinin çalıştığı bir fabrika. Ayrıca OSB'de Yazıcı Demir Çelik bünyesinde çalışan iki ayrı taşeron şirket bulunuyor. İş akitleri feshedilen işçiler bu taşeron firmalarda çalışıyordu. Yazıcı Demir Çelik Fabrikası'nda çalışan işçilerin tamamı sendikalaşmış örgütlülükten yoksun. İşçilerin sendikalaşmak için daha önce

girişimleri olmuş, bu doğrultuda tescilli hain Öz Çelik-İş sendikasıyla irtibata geçmişler, ancak sendika bu konuda herhangi bir girişimde bulunmamış. Bin işçinin çalıştığı Yazıcı Demir Çelik işçilerinin sadece 150'si kadrolu işçi kapsamında.

İskenderun Organize Sanayi Bölgesi tam bir sömürü cehennemi. İşçilerin tamamına yakını sosyal güvenceden yoksun. İskenderun OSB'de derinleşen krizden etkilenen Ekinciler Demir Çelik, A-metal ve ÇİTELSAN fabrikaları kapatıldığında binlerce işçi işsiz kalmıştı.

SY Kızıl Bayrak/İskenderun

İzmir'den kısa kısa...

"Savaşa ve katliama son verilsin!"

İHD İzmir Şubesi 4 Nisan günü Cumhuriyet Postanesi önünde Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'ne acil çağrı metni ile kanlı bebek maketi gönderdi. Metni İHD İzmir Şube sekreteri okudu. Açıklamada, "Bu savaşa ve katliama son verilsin! İnsanlığa karşı suç işleyen ABD ve İngiltere savaş suçları mahkemesinde yargılsın!" denildi. 20 kişinin katıldığı eylemde "Irak halkı yalnız değildir!", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "Susma haykır halklar kardeşler!" sloganları atıldı.

"Çocuklar öldürülmesin!"

İzmir Savaş Karşıtı Platform 6 Nisan günü Alsancak Gündoğdu Meydanı'nda "Çocuklar öldürülmesin" uçurtma şenliği düzenledi. 1500 kişinin katıldığı eylemde Eğitim-Sen Çocuk Korosu dikkat çekti. Eylemde savaş karşıtı sloganlar atıldı.

"Tasarruflar hakkımız söke söke alırız!"

Eğitim-Sen İzmir Şubeleri İzmir İl Millî Eğitim Müdürlüğü önünde Sders ücretlerinin ödenmemesini protesto etti. 100 kişinin katıldığı basın açıklamasında, "Toplusözleşme hakkımız grev silahımız!", "İMF'ye değil emekçiye bütçe!", "Tasarruflar hakkımız söke söke alırız!", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "Susma haykır halklar kardeşler!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

PETKİM sermayeye peşkeş çekilmek isteniyor

Özelleştirme ve sonuçları

AKP hükümeti özelleştirme programı içerisinde öncelik verdiği TEKEL, TELEKOM ve PETKİM için satış hazırlıklarını hızlandırdı. TELEKOM için yeni bir yasa değişikliğine giderek TELEKOM AŞ hisselerini satışa sunacak. Böylelikle bir süre önce başlatmaya çalıştıkları bağış kampanyası için minareyi kılıfına uydurmuş olacaklar. Yani “devlet bağış kabul edemez”, onun için de “gönüllü bağış yapmak isteyen vatandaşlar” TELEKOM’un hisselerine sahip olarak hazineye para akışı sağlayacak.

Hükümet bu işte hiç zaman kaybetmek istemiyor. Öyle ki Abdüllatif Şener “özelleştirmeler için kellemi ortaya koydum” diyebiliyor. Çünkü sermayeye karşı verilen sözler yerine getirilmediğinde ayaklarının altındaki halının nasıl çekileceğini çok iyi biliyorlar.

Hükümetin savaşı bahane ederek sınıfa yönelik saldırıları gittikçe arttırdığı bir dönemde özelleştirmelerle işsizler ordusuna binlerce yeni işsiz katılacak. Geçmişte özelleştirmelere ilişkin bahane bulabiliyorlardı. Özelleşince özel sektörün daha iyi hizmet vereceği yalanları çoktan çöktü. Üniversitelerdeki ekonomi profesörleri özelleştirmenin gerçek yüzünü saklayarak aylarca basında pembe tablolar çizdiler. Bunların hepsinin birer yalan olduğu kısa zamanda görüldü. Yaklaşık 20 yıllık süreçte özelleştirmeyle yüzbinlerce işçi atıldı. Fabrikalar satıldıktan sonra özel şirketler birçoğunun kapısına kilit vurdu. Taşeronlaştırma, sefalet ücretleri, esnek çalışma alabildiğine yaygın hale geldi. Sendikalar tasfiye edildi. Üstelik bu devasa işletmeler haraç mezat fiyatlarla toprak değerlerinin bile çok altında satıldılar.

Buna karşılık yıllardır İMF dayatmalı özelleştirmelere karşı sermaye devletine geri adım attırarak güçlü bir karşı çıkış işçi sınıfı cephesinden gerçekleşemedi. İlk birkaç yıllık özelleştirmeyle öncül işçi kuşağı büyük bir hızla biçildi. Bu durum sendika bürokratları için rahat hareket etme imkanına dönüştü. İşçilerdeki sendikalara güvensizlik ruhali ise sınıf hareketinin geri düşmesine yol açan etkenlerden biri oldu.

Sırada PETKİM var

Hükümetin İMF-TÜSİAD programları çerçevesinde bugünlerde özelleştirmek için gözünü diktiği en önemli kuruluşlardan biri de PETKİM. Bir süredir satış hazırlıkları hızlanan PETKİM için 2 Nisan’da ilk teklifler verildi. PETKİM hisselerinin ilk %4’lük kısmı 1988 yılında satılmıştı. Şimdi ise %51’lik gibi önemli bir hisse satılacak ve çalışanların birçoğu işsiz kalacak.

PETKİM’e talip şimdilerde 5 holding var, bunların birçoğu önceki yıllarda gerçekleştirilen özelleştirmelerde fabrika ve işletme satın almış olanlar. Bu holdingler satın aldıkları işletmelerde işçi kıyımı yapmışlar ve sendikaları feshederek taşeron uygulamasına geçmişlerdi. Ya da işletmelerin

kapılarına kilit vurmuşlardı. Şimdi Chemorbis Ortak Girişim grubu, Sanko Holding, Uzan şirketler grubu, Zorlu Holding gibi tekeller ellerini ovuşturarak PETKİM’in sahibi olmak istiyorlar.

PETKİM işçileri satış kararına karşı üç gün işyerini terketmeme eylemi gerçekleştirdiler. Son gün gerçekleşen eyleme birçok demokratik kitle örgütü de destek verdi. Yıllardır özelleştirme kapsamında olan PETKİM’e ait 408 şirket bulunuyor ve toplam 7 bin çalışmanı var. Her seferinde zarar ettiği söylenen dev işletmenin yıllık geliri 4 milyar 474 milyon dolar. Türkiye’nin 10 yıl önce petro-kimya pazarının %70’ini elinde bulundururken bugün bu oran %33’e gerilemiş bulunuyor.

PETKİM işçisine önemli görevler düşüyor

PETKİM’in özelleştirilmesine karşı Petrol-İş Sendikası 1 Mart’tan bu yana çeşitli eylemler gerçekleştiriyor ve özelleştirmeyi teşhir ediyor.

PETKİM işçisi Aliğa’da bölge halkının desteğini de kazanmış durumda. Burada alınacak kararlı tutum ve mücadele çizgisi devlete geri adım atılabılır. Özellikle sırada olan TEKEL ve TELEKOM için hükümet kolay cesaret edemeyecektir. Özelleştirmeden sorumlu Devlet Bakanı Kemal Unakıtan, “Niyetimiz azimli bir şekilde özelleştirmeye devam etmek. Önümüze geleni özelleştiririz. Yani bize takılmasın kimse... Yolda yürürken yakalarsam özelleştiririm ona göre.” diyebilecek kadar yüzüstüleşmiştir. Fakat bir PETKİM işçisi de, “Abdüllatif Şener ne kadar özelleştirmeler için baş koyduysa bizler de özelleştirmem için baş koyduk” diyerek kararlılıklarını dile getirmektedir. Bir başka PETKİM

işçisi ise, “Burası kale, yıkıldı mı özelleştirmeler için herşey çok daha kolay olacak” diyerek, özelleştirmelerin yolaacağı sonuçlara işaret etmektedir. Kısacası, binlerce işçi ve Aliğa halkı PETKİM’in peşkeş çekilmesine karşıdır.

Devletin özelleştirme planlarını alt üst edebilecek tek güç işçi sınıfının mücadelesidir. Özelleştirmelere dur demek için üretimden gelen gücün kullanılması gerekmektedir. PETKİM işçisi Türkiye’deki sanayi proletaryasının önemli bir bölümüdür. Petrol-İş Sendikası tarafından başlatılan özelleştirme karşıtı kampanya daha ileri boyuta taşınmalıdır. Türkiye’nin en önemli petrol tesislerinde çalışan binlerce işçi yine bu sendikaya bağlıdır. Özelleştirme programı içinde olan tüm işyerlerinde saldırılara karşı örgütlenmek, tabanda işçilerin denetiminde oluşturulacak genel grev komitelerini oluşturmak bugünden yarına ertelenemeyecek bir görevdir. Örgütlü ve kararlı bir mücadele sonucunda kazanan PETKİM işçisi ve Türkiye işçi sınıfı olacaktır.

PETKİM’de eylemler devam ediyor...

“Savaşa hayır, özelleştirmeye hayır!”

3 Nisan ‘65 yılında kurulan ve petro-kimya sektörünün önemli bir temsilcisi konumunda olan PETKİM’in özelleştirilmesine karşı başlatılan işyerini terk etmeme eylemi, PETKİM’in kuruluş gününde de devam etti.

3 Nisan’da PETKİM’in B Kapısı’nda toplanan işçiler, “Ha ABD saldırısı, ha özelleştirme saldırısı!”, “PETKİM halkındır, satılamaz!”, “KİT’leri satanlar vatan haini!” yazılı dövizler açtılar.

Aliğa Belediye Başkanı S. Akbıyıkoglu’nun da katıldığı eylemde konuşan Petrol-İş Genel Başkanı M. Öztaşkın, yapılan özelleştirmelerin birer soygun olduğunu, PETKİM’de başlatılan özelleştirmeye karşı mücadelenin tüm ülke çapında başlatılacak olan eylemlerle genişleyeceğini ve bu saldırının direnişle püskürtüleceğini söyledi. Konuşmanın ardından

söz alan Aliğa Belediye Başkanı ise, özelleştirmenin, ülke kaynaklarının kamudan alınarak sermayeye verilmesinin peşkeş çekme olduğunu söyledi. PETKİM’in kuruluşunun 38. yıldönümü olması sebebiyle hazırlanan doğum günü pastası alkışlar ve sloganlar eşliğinde kesildi. Yaklaşık 4 bin kişinin katıldığı eylemde kurumun bacalarına “Savaşa hayır, özelleştirmeye hayır!” yazılı büyük bir pankart asıldı. Eylem alkışlar ve sloganlarla bitirildi.

Eylemden sonra Petrol-İş Aliğa Şube Başkanı İ. Doğanül, üç gündür devam eden işçilerin işyerini terketmeme eylemine ara verildiğini, ancak eylem programlarının devam edeceğini, 16 Nisan’da Aliğa’da kitlesel bir miting yapacaklarını açıkladı.

Fransa'da bir günlük grev...

Emekçiler emeklilik yasasına karşı ayağa kalktı!

Fransa'da 3 Nisan günü, emeklilik yasasında yapılacak değişikliklere karşı kamu emekçileri bir günlük grev yaptı. Emekçiler aynı taleplerle 1 Şubat günü de sokaklara dökülmüş ve hükümeti uyarılmışlardı. Son gerçekleşen eylem ise emekçilerdeki tepkinin boyutlarını göstermiş oldu.

Gündemdeki savaştan yararlanmak isteyen hükümet dev bir grev dalgası ile karşı karşıya kaldı. Kitlelerin tepkisiz kalacağını düşünen hükümet bu durumdan faydalanarak emeklilik yasasında değişiklik yapmayı planlıyordu. Fakat emekçi kitleler buna izin vermediler. Bir günlük grevle tepkilerini bir kez daha dile getirdiler.

3 Nisan'daki grev büyük bir katılımı ve başarıyla sonuçlandı. Perşembe günü bütün hizmet sektöründe çalışan yüzbinlerce emekçi iş bıraktı. Ülke genelinde yaklaşık 550 bin emekçi, 70 ayrı kentte düzenlenen yürüyüşlere katıldı. Paris'de 80 bin kamu çalışanı sendikalar tarafından düzenlenen yürüyüşe katıldı. Ülkenin diğer büyük kentlerindeki eylemlere katılım da yüksek oldu. Marsilya'da 35 bin, Toulouse'da 20 bin, Pau'da 20 bin, Bordeaux'da 15 bin kamu emekçisi sokaklara döküldü.

Grev nedeniyle ülkenin dört bir yanında hizmetlerde büyük aksaklıklar meydana geldi, bazı şehirlerde hayat felç oldu. Tren yolları, hava yolları, posta, hastane emekçilerinin yanı sıra öğretmenler de grev yaptılar.

Raffarin hükümetinin iktidara geçmesinin ardından emekçilere karşı saldırı programları hız kazandı. Yıllardır emekçilerin mücadelelerle elde ettiği hakların kısıtlanması, hatta yokedilmesi için "reformlar" sunuluyor. Bir yandan özelleştirme paketleri birbirini izlerken, diğer taraftan özel sektörde toplu işten çıkartmalar gündeme geldi. Son dönemde binlerce işçi kapı dışarı edildi, fabrikalar kapatıldı. Hükümet bu işten çıkarmalara seyirci kalarak emekçi

kitlelerin tepki odağı oldu. Kitlelerdeki hoşnutsuzluk bir dönemdir kendisini hissettiriyordu. Özel sektörde de küçük çaplı grevler sürekli yaşanıyor, ama toplu bir tepkiye neden olamıyordu. Öte yandan hükümet saldırı programlarını hayata geçirmekte hem zorlanıyor, hem

de uygun bir fırsat kolluyordu. Bu nedenle yasa değişikliği tam da emekçi kitlelerin dikkati savaşa ilgili haberlere çevrilmişken gündeme getirildi. Buna karşın kitleler beklenmedik bir seferberlik sergileyerek sokaklara döküldüler. Kamu sektörü saldırılarının ve "reformların" ilk hedefi olmuş durumunda. Bir süredir eğitim sektöründe bütçe kısıtlaması adı altında değişimler söz konusu. Eğitim dünyasındaki birçok emekçinin statüsü değiştiriliyor ve bazı işkolları resmen yokediliyor. Bu saldırılar eğitim sektöründe büyük

grevlere yol açmıştı.

Hükümetin son günlerdeki diğer hedefi emeklilik yasası. Özel sektöre göre "daha avantajlı" olan kamu emekçilerine yönelik emeklilik yasası değiştirilmek isteniyor. Özel sektörde emekli olmak için 40 yıl çalışmak gerekirken kamu emekçileri için 37.5 yıl gerekli. Hükümet toplumdaki emekli sayısının gitgide çoğalmasını gerekçe göstererek her türlü kazanımı kaldırmaya çalışıyor. Böylece birçok emekçi sınır olan 60 yaşından daha fazla çalışmak zorunda kalacak. Üstelik bütün bunların arkasında emekliliği özelleştirme projeleri de var. Fakat Fransa'da emeklilik yasası İkinci Dünya

Savaşı'ndan sonra mücadeleyle elde edilen kazanımlardan biri. Yani işçi ve emekçilerin kolay kolay taviz verip kabullenecekleri bir değişim değil. Nitekim bunu yüzbinlerce emekçi sokaklarda haykırarak gösterdi.

Eğitim-Sen'den eylem...

"Tasarruflar, nemalar hemen ödensin!"

Eğitim-Sen Ankara Şubeleri 9 Nisan günü Milli Eğitim Bakanlığı önünde bir basın açıklaması yaptı. Eğitim-Sen Ankara Şubeleri sözcüsü Ö. Bozdoğan'ın okuduğu açıklamada şunlar söylendi:

"Eğitim emekçilerinin ders ücret ödemeleri birçok il ve ilçede tasarruf gerekçesiyle hükümet tarafından durdurulmuştur. 2003 yılının 9 aylık dönemine ilişkin olarak kamu çalışanlarına '0' zam yapılmak istenmektedir. Zorunlu tasarruf ana para ödemelerine ilişkin düzenleme belirsiz bir tarihte ertelenmiştir vb. Bu saldırılar henüz bir başlangıçtır ve önümüzdeki günlerde sıra tüm maaşlarımıza ve diğer kazanılmış haklarımıza gelecektir. Emek düşmanı politikalar, emekçi karşıtı düzenlemeler karşısında, yüzbinlerce eğitim emekçisinden aldığımız örgütlü gücümüzle duracağımızın bilinmesini istiyoruz."

Yaklaşık 100 emekçinin katıldığı basın açıklamasında "Savaşa değil emekçiye bütçe!", "Toplusözleşme hakkımız grev silahımız!", "Tasarruflar, nemalar hemen ödensin!", "İnsanca yaşamak istiyoruz!" sloganları atıldı, aynı içerikte dövizler taşındı. Basın açıklamasının ardından Eğitim-Sen Genel Başkanı da bir konuşma yaptı. Eylem alkışlarla sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Emperyalist savaşı tiyatro etkinliği ile teşhir ettik

Berlin İşçi ve Gençlik Kültür Merkezi 5 ay önce açıldı. Bu süreçte çeşitli etkinlikler düzenledik. Yeni açılmış olmamıza rağmen kültür merkezimizde gerçekleştirdiğimiz çalışmalarla belirli bir düzey yakaladık. Merkezimizde kültürel ve sanatsal faaliyetlerin yanı sıra danışmanlık ve çeşitli konularda seminerler verilmektedir. İşçi ve kültür merkezimizin hedeflerinden biri yaşadığımız yoz burjuva kültürüne karşı işçi sınıfının devrimci kültürünü yaratmak, değerlerini her alanda yaşatmaktır.

Bu bakışla 30 Mart günü bir etkinlik düzenledik. Bielefeld'den Ağlama Salkım Söğüt tiyatro grubu dünyanın gözleri önünde yaşanan emperyalist savaş ve katliamı konu alan şiirlerden oluşan müzikal bir oyunu sahnelledi. Bu bizim tiyatro alanında düzenlediğimiz ilk etkinlik olmasına rağmen ilgi ve katılım oldukça iyiydi. Oyunumuz yaklaşık 150 kişi tarafından izlendi.

Ağlama Salkım Söğüt grubu çocuk ve gençlerden oluşuyor ve yaklaşık bir yıldır çalışmalarını sürdürüyor. Buna rağmen büyük bir performans gösteren grup izleyicilerden büyük beğeni aldı.

Berlin İşçi ve Gençlik Kültür Merkezi çalışanları

Savaş ve savaşa karşı tavır üzerine...

Serhat Ararat

Emperyalist hegemonya savaşının birinci aşaması Bağdat'ın düşmesiyle birlikte tamamlanmak üzere. Ama savaş devam ediyor, stratejik planlarına ulaşana kadar da devam edecek. Dolayısıyla konuyla ilgili tartışmalar, değerlendirmeler ve tutum alışlar da sürecek...

Bu hegemonya savaşının stratejik hedefleri, ne salt Irak işgali ile sınırlı ne de Ortadoğu ile. Bunlar ilk basamaklar olmakla birlikte esas hedef, dünyayı tek başına, bir sömürge imparatorluğu olarak yönetmek, bu hedefin önündeki engelleri temizlemek ve olası engellerin önünü bugünden kesmektir.

Savaş ve savaşa karşı tavır üzerine yapılan tartışma ve değerlendirmeler de derinleşerek sürüyor. Her devletin, her sınıfın, her politik ve sosyal gücün, çevrenin ve kişinin savaş ile ilgili bir tanımı, savaş karşısında bir duruşu var. Her güç, çevre ve kişi bulunduğu yere ve konuma göre, temel çıkarlarına göre, ideolojik ve politik çizgisine göre savaş değerlendirmesini şekillendirdi, politik duruşunu belirledi. Bu bağlamda ideolojik, politik-diplomatik ve propaganda savaşını vermeye çalışmaktadır.

Bu noktada değerlendirme ve duruşları çakışan güçler olduğu gibi, karşı karşıya düşenler de var. En genel ve kaba sınıflandırma yapıldığında karşımıza iki "cephe" çıkar. Biri, ABD'nin Irak saldırısını yürütenler ve bunu destekleyenler ile diğeri, bu saldırıya karşı tavır alanlar...

Geçmeden bir noktanın altını çizmekte yarar görüyoruz. Her bir cephe içinde yer alanları özdeşleştirmek, aynılaştırmak veya birbirlerinin "bağımlısı" gibi göstermek doğru bir yaklaşım yöntemi olmaz. Doğru yöntem her duruşu, her yaklaşımı kendi somut koşulları ve duruşları içinde değerlendirmektir. Kimi kolaycı genellemelerle her duruşu aynılaştırmak objektif sonuçlara götürmez. Ne yazık somut değerlendirme ve tartışmalar yerine kolay genellemeler yapılmakta ve bu da sağlıklı ve öğretici tartışma ortamını ortadan kaldırmaktadır. Bu olumsuz durumu aşmaya mütevazı bir katkı sunmak amacıyla savaş ve savaş ekseninde gelişen duruşlar ve bunları şekillendiren ilke ve ölçüler üzerinde durmayı gerekli gördük...

Savaş karşısında doğru bir tutum alabilmek için öncelikle savaşı bütün nesnel ve öznel boyutlarıyla değerlendirmek ve tanımlamak gerekir. Savaşın ve savaş sürecinin birçok boyutu olabilir, kendi içinde çelişik ve karmaşık uçlar barındırabilir.

Ancak bunlara rağmen "Savaş, politikanın şiddet araçlarıyla sürdürülmesidir". Bu savaş tanımının bugünkü savaş için de doğru ve geçerli olduğuna inanıyoruz. Bu bakış açısıyla bakıldığında ABD'nin Irak saldırısı, ABD yetkililerinin açıkladığı gibi, Irak halklarını Saddam diktatörlüğünden, dünyayı kimyasal ve biyolojik silah tehdidinden kurtarma politikasının şiddet araçlarıyla devam ettirilmesi mi? Buna inanan tek bir safdil var mı? Peki ABD ne yapmak istiyor, nasıl bir politikaya ve stratejiye sahip? Bu sorulara doğru yanıt verilmeden, yani savaş doğru bir tarzda tanımlanmadan onun karşısında doğru bir duruş geliştirmek mümkün değildir.

ABD Başkanı'nın imzasıyla Kongreye sunulan Ulusal Güvenlik Belgesi'nde (veya doktrininde) belirlenen strateji, Irak saldırısının özünü ve temel hedeflerini de anlatmaktadır. Yine birçok emperyalist akıl hocasının kaleme aldığı değerlendirmelerde ABD'nin 21. yüzyıl stratejisi tartışmaya yer bırakmayacak netlikte ortaya konulmaktadır. Özeti şudur:

ABD, tek ve en güçlü dünya egemen devleti olarak

Sorun, sömürge imparatorluğunu "Yeni Dünya Düzeni" olarak oturtma sorunudur! Dolayısıyla Irak savaşını, diktatörlüğe karşı "özgürlük savaşı", "statükoya karşı çağdaş uygarlığın savaşı", "halklara yeni ufuklar açacak bir savaş" olarak tanımlamak, bilerek veya bilemeyerek emperyalist savaşı, onun kirli ve katliamcı yüzünü gizlemekten, meşrulaştırmaktan başka bir şey değildir.

tek kutupluluğu bir dünya düzeni olarak oturtmalı, bunu her devlete ve güce dikte ettirmeli, potansiyel rakipler şimdiden önlenmeli, bunun için askeri güç ve şiddet dahil her yolu kullanılmalı, bu konuda II. Dünya Savaşı'ndan sonra kurulan dünya düzeninin kurum ve kuralları engelleyici bir rol oynayamamalı, gerektiğinde hiçbir uluslararası kurala bağlı kalmaksızın "Önleyici savaş doktrini" gereği hedefler önceden ve gerektiği anda vurulabilmelidir. Dünyayı bir sömürge imparatorluğu haline getirmek ve bu tarzda yönetmek için askeri güç ve işgal temelinde dünyanın stratejik kaynakları denetlenmelidir. Öncelikle Avrasya, Ortadoğu petrol ve doğalgaz yatakları kontrol altına alınmalıdır!..

Afganistan işgali, Orta Asya ülkelerinde kurulan askeri üsler, ondan önce Balkanlar'da sürdürülen savaşlar bu stratejik hedeflere ulaşmanın birer kilometre taşı niteliğindedir. Üç hafta önce Irak'ta başlatılan saldırının temel hedefi de budur. Bu hedefin geniş açılımını daha önceki yazılarımızda vermeye çalıştık, bunları tekrarlamak istemiyoruz.

Açıktır, ABD, dünya sömürge imparatorluğunu yaratma, çağdaş Roma olma peşindedir. Irak bu hedefe ulaşmada çok önemli bir basamaktır. Bunu diğer adımların izleyeceği de kesindir. Görüldüğü gibi ABD'nin savaşı, haksız, hegemonyacı ve emperyalist bir savaştır.

Sorun, kesinlikle salt Irak ile, Saddam rejimi ile sınırlı değildir. Hatta Ortadoğu'yu yeniden biçimlendirme hedefiyle de sınırlı değildir. Sorun, sömürge imparatorluğunu "Yeni Dünya Düzeni" olarak oturtma sorunudur!

Dolayısıyla Irak savaşını, diktatörlüğe karşı "özgürlük savaşı", "statükoya karşı çağdaş uygarlığın savaşı", "halklara yeni ufuklar açacak bir savaş" olarak tanımlamak, bilerek veya bilemeyerek emperyalist savaşı, onun kirli ve katliamcı yüzünü gizlemekten, meşrulaştırmaktan başka bir şey değildir.

Almanya, Fransa ve Rusya Irak savaşına karşı belli bir tavır aldılar. Bunun çok temel nedenleri var. Çünkü ABD II. Dünya Savaşı sonrası kurulan düzeni ve ona ait kuralları, kurumları bir kenara atıp güç ve zorbalıkla kendi hegemonik düzenini oturtmak istiyor, bu devletleri dünyanın en zengin petrol yataklarından uzaklaştırmak ve birer hegemonyacı dünya devleti olma istemlerini bugünden frenlemek istiyor. Mevcut üstünlüğünü bugünden kurumlaştırmak istiyor. Dolayısıyla Irak savaşının bir yönüyle güncel çıkarlarını, kendilerini ve gelecek hegemonya planlarını doğrudan ilgilendirdiğini düşünen anılan devletlerin ABD'nin Irak planlarına tavır almalarında şaşılacak bir şey yoktur. Yani bu devletler ahlaki ve insani nedenlerden dolayı değil, tamamen hegemonyacı hesaplardan dolayı ABD'ye belli bir tavır almaya çalışıyor ve gelecekte uç verebilecek "çok kutupluluğun" yapı taşlarını döşüyorlar.

Bir de ezilen sınıf ve halkların ilkesel, ahlaki ve kendi politik çıkarları bakımından bir tavır alışları söz konusudur ki, kategorik olarak bu, önemsenmesi gereken bir duruştur. Kuşkusuz bu duruşta, diğer güçlerin ideolojik ve politik etkileri var, ama bu zaaflarına rağmen savaş karşıtı hareket ezilenlerden

çokça renk ve çizgi taşımaktadır...

Görüldüğü gibi, savaşın niteliği, politik ve stratejik hedefleri çok açıktır ve bu, nesnel bir olgudur, onun bunun duruşundan ve konumundan bağımsızdır.

Savaş, ilk planda Saddam ve Irak'ı hedefledi ve buradan diğer aşamalarına geçecek. Bu hegemonya savaşına karşı olmak Saddam yanlısı olmak veya Saddam'ın yedeğine düşmek değildir. Yine aynı şekilde diğer hegemonyacı devletlerin yanında saf tutmak anlamına da gelmez. Her güç çıkarlarına göre bir değerlendirme yapmakta ve tavır almaktadır. Tersi bir iddia bu dünyada bağımsız bir duruşun sergilenmeyeceği gibi altı boş ve teslimiyetçi bir yaklaşımı dillendirmek anlamına gelir.

Savaşın genel niteliği böyle ve bunu emperyalist hegemonya savaşı olarak niteleyip açık bir tavır almak devrimcilik ve sosyalistlik iddiasında samimi ve tutarlı olmanın olmazsa olmaz koşuludur. Kuşkusuz dar, geçici ve taktik bakış açıları pahasına devrimci sosyalist ilkeleri çiğnemenin sonuçları, reel sosyalizmin tarihiyle, yakın örnek olarak PKK deneyimi ile sabittir. Küçük bir örnek ve iki soru: II. Dünya Savaşı öncesinde ve sonrasında Stalin, Sovyet dış politika ihtiyaçlarını dünya devrim süreçlerine dayatmasaydı, bugün Avrupa'nın ve dolayısıyla dünyanın çehresi böyle mi olurdu? Yunanistan, İtalya ve Fransa devrimleri hangi "parlak" taktiklerin, hangi hesapların kurbanıdır?

Devrimci ilke ve stratejinin dar pratik ve taktik hesaplara kurban edilmesinin sonuçları hüsrana olmuştur. Devrim ve sosyalizm tarihi, bizim kendi tarihimiz bunun sayısız örnekleriyle doludur.

Irak üzerinde sürdürülen savaşın birçok çelişik ve kesişen boyutları var. Güney Kürdistan'ın durumu, TC'nin ABD ile stratejik ilişkileriyle Kürdistan politikası arasındaki kimi çelişikler bu duruma örnektir. Güney Kürdistan sömürgecilğe karşı yüz yıla yaklaşan bir süredir direniyor, mücadele ediyor ve savaşıyor. 1991'den bu yana oluşan fiili kazanımlar da esas olarak bu direnişlerin bir sonucudur, bir yandan da ABD'nin Irak ve Ortadoğu politikasının ortaya çıkardığı fırsatlar ve boşluklar da bu durumda önemli bir etken olmuştur. Kuzeyde gelişen mücadelenin de hatırı sayılır bir etkisi olmuştur. Bu noktada özgün bir durumla karşı karşıyayız. Kürt halkının temel ulusal istemleri ve bunları gerçekleştirme savaşları ile ABD'nin Irak üzerinde somutlaşan hegemonya savaşı geçici ve taktik düzeyde kesişmiştir. Bu, Kürtler açısından ucu açık ve belirsizliklerle dolu kimi fırsatlar doğurabiliyor. Ama ABD'nin genel Ortadoğu planı ve TC ile yaptığı anlaşmaların niteliği ve üzerine oturduğu dengeler anılan belirsizlikleri daha bir tehlikelerle dolu hale getiriyor. Bu konu daha geniş bir tartışmayı gerekli kılıyor. Genel konumuz açısından şunlar söylenebilir:

Yukarda sözünü ettiğimiz kesişme, ABD'nin yürüttüğü savaşın hegemonya savaşı olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz. Yine bu hegemonya savaşı hiçbir biçimde Kürtler'in özgürlük istemlerinin meşruiyetini ve haklılığını ortadan kaldırmaz...

Kuşkusuz savaş ve savaşa ilgili konuları tartışmayı sürdüreceğiz...

Savaşın yalanları...

GÜN gelecek, bu savaşın da “yalanları, dolanları, yutturmacaları” ortaya çıkacak, tarafların kamuoyunu oluşturmak için neler yaptıkları anlaşılacak...

Tıpkı bundan önceki “Körfez Savaşı”nda olduğu gibi; 150 bin Iraklı askerin öldüğü, 200 bin askerin yaralandığı bu savaş televizyon ekranlarına, gazete ve dergilere “kansız, temiz bir savaş” olarak yansıtılmadı mı?

Acaba öyle miydi?

İÜ İletişim Fakültesi öğretim görevlisi Dr. Mustafa Mutlu, Vietnam’dan, Körfeze kamuoyu oluşturmasını inceledi, araştırdı ve yazdı. (x)

Vietnam Savaşı’nın haber görüntülerinin Amerikan halkını savaşa karşı oluşturduğunu anlatan Reagan ve Bush yönetimleri, basını savaştan uzak tutmak ve iletişim akımını sınırlamak yoluna gittiler, bir dizi önlem aldılar.

Körfez Savaşı’nda başlayan bu tutum, bugünkü savaşta da “yeminli, sözleşmeli gazetecilerle sürdürülüyor; amaç, “icazetli gazetecilik”, yani istenilen haberler verilecek, istenilmeyen haberler yayımlanmayacak...

Sadece bu değil, Amerika’nın, Irak’ta başarısız olduğunu söyleyen ünlü Peter Arnett’i bile işinden attırdılar.

MUSTAFA Mutlu, Körfez Savaşı için şöyle diyor:

“Körfez Savaşı’na yaklaşık iki milyon asker, on bin tank, dört bine yakın savaş uçağı, iki bine yakın helikopter, beş bin parça top ve iki yüze yakın savaş gemisi katıldı. Savaşta 150 - 200 bin arasında Iraklı asker öldü. 200 bin Iraklı asker de yaralandı. Körfez Savaşı sonrasında Irak sanki ortaçağa döndü. Körfez Savaşı’nın Irak’a verdiği korkunç akıl almaz tahribata rağmen televizyon ekranına, gazete ve dergi sütunlarına kanın sıçramadığı, temiz bir savaş olarak sunuldu.”

O kadar da değil!

O savaşın, adeta simgesi olan kara petrole bulanmış ördek kirliliği değil miydi?!!!

O ördeğin de, daha sonra “asparagas” olduğu ortaya çıktı ya!

YA erken doğan Kuveytli bebeklerin kuvözden alınıp ölümüne terk edilmesi...

Günlerce bu vahşet dünyaya “İşte Iraklı askerlerin cinayeti” diye sunulmadı mı?

Hatta, ABD Kongresi İnsan Hakları Komisyonu’nda, bu vahşetin tanığı 15 yaşında Neyyire adında Kuveytli bir kız, ağlaya hiçkırı ifade vermedi mi?

Kız, o hastanede gönüllü olarak çalışıyordu, içeri Iraklı askerler girdi, yeni doğan 15 bebeği kuvözden alıp yere attılar ve kuvözleri alıp gittiler...

Bu vahşeti anlatan kız kimdi biliyor musunuz?

Kuveyt’in, ABD elçisinin kızı, işgalden bu yana memleketine hiç gitmemişti.

Hastanenin görevli doktorları da vahşeti(!) yalanladılar.

BUNLAR, Körfez Savaşı’ndan kalanlar...

Ya bu savaşta olanlar?

Amerikalılar da, Iraklılar da kamuoyunu oluşturmak için kim bilir neler yaptılar.

Elbette, gün gelecek, bunlar da öğrenilecek...

(x) Okumuş Adam Yayınları

Hasan Pulur
(Milliyet, 10 Nisan '03)

O kadar çok yalan söylendi ki!

Artık ‘Irak sonrası’ var gündemde. Satılacak olan slogan da ‘Irak için özgürlük’. O özgürlük, hiçbir zaman gelmeyecek olsa da... Ve de bu pekala bilirse de yazılıp söylenecek. Yalana kılıf imal ediyorlar. Güce tapanların bant işçiliği. Tek tip ürün, tek tip paket, tek tip pazarlama. Tek tip pazarlama, tarihe meydan okurcasına bugünleri unutturmaya çalışacak elbette. Bush ile Blair bir araya geldiler. Birleşmiş Milletler’i meşruiyeti olmayan savaşa bir kenarından yamamaya çalışıyorlar. Irak’ta kurulacak hükümete sponsorluk etmesi için mesela! Dün bitti. Yüzyıllar boyunca verilen mücadeleler sonucu elde edilen değerler birkaç gün içinde iğdiş edildi. Birkaç neo-muhafazakar ideoloğun sözcüsü olanlar (hem de bilmeden) sırf güce taptıkları için bu katliamı haklı gösterme peşindeler.

Bu kadar çok gazeteci ölüyorsa ‘paramparça olan Iraklı sivillerin sayısını’ kestirmek zor olmamalı. Güce tapanların bu katliam karşısındaki tavırları ise aynı, susuyorlar. Çünkü işleri acele. Dün savaşın meşruiyetini sorgulayanlara saldırmaktı. Bugün de katliamı ‘bir savaş gerçeği’ olarak sunmaktalar.

Hoşa gitmiyor, hatta nefret uyandırıyor ama ben tekrarlamaya devam edeceğim. Meşruiyeti olmayan bu savaş uygarlığa karşı bir saldırıydı. Başından beri hep yalan söylendi. Yalan söylenmeye devam ediliyor. Amerika kitle imha silahlarını yok etmek için Irak’ı işgal etmedi. Washington bu silahların olmadığını herkesten iyi biliyordu. Ama kendi kamuoyunu ve dünya kamuoyunu bir yıldan beri oyaladı. Bugün aşağıladığı Birleşmiş Milletler’i devreye sokar gibi yaptı. Aslında hep nanik yaptı.

Bilmem kaç sortiyle yerle bir ettiği Irak’a gidip Saddam’ın öcü askerlerinin bebek

maması ile beslendiklerini gördü. Bu kadar istibarat... Uzaydan alınan görüntüler, dinlenen görüşmeler Irak’taki fasa fisoluğu hiç kuşkusuz ki CIA’nin kayıtlarına geçirmişti... Irak’ta bir tehlike olmadığı biliniyordu. O kayıtlar Bush yönetiminin önüne geldi. ‘Kitle imha silahlarının olmadığı’ tescil edildikçe Washington’un gözü döndü. Savaş satma gerekçeleri ortadan kalktıkça sertleşti. Ve daha çok yalana sarıldı. Yalancı bağışlamayan Protestan etiğini gözleri görmeyecek kadar ruhları şiddetle yoğurulmuştu bir kere! Bu savaşın en belirgin özelliği bu! Süper gücün, hiper gücün artık nasıl adlandırılırsa yöneticilerinin patolojik biçimde yalan söylemesi. Savaş öncesine dönelim. Beyaz Saray, ‘bizi bilmem kaç ülke destekliyor’ dedi. Birtakım ülkeler

saydı. New York Times’ta Nicholas D. Kristof’un 8 Nisan 2003 tarihli köşesinden aktıyorum: ‘Washington, Pasifik’teki Solomon Adaları’nın koalisyonu desteklediğini söyledi. Bu Pasifik ülkesinin başbakanı ise gazetecilere ‘böyle bir konudan tamamen habersiz olduğunu açıkladı.’

Dezenformasyon gazeteciliğinde bütün bu yalanlar güme gitti.

Bağdat-El Kaide bağlantısı fos çıktı.

Sonra Irak’a demokrasi götürme balonu atıldı ortaya. Bu balona zaten kimse pek aldırmaz etmedi. Bu arada Amerikan Dışişleri’nin her yıl hazırladığı insan hakları raporu önceki gün açıklanınca, Amerika’nın hangi ülkelerle Irak için koalisyon kurduğu gözler önüne serildi. Bu raporda Amerika Dışişleri Bakanlığı, Özbekistan, Gürcistan, Makedonya gibi ülkeleri, insan hakları yönünden sanık sandalyesine oturttu. Oysa bu ülkeler, Amerika’nın yeni gözdeleleri, koalisyonun üyeleri olarak tanıtılmışlardı.

Bütün bunlar Irak’a gelecek özgürlük hakkında bir fikir sahibi olmaya yetiyor.

Amerika güçlü olduğu için bu savaşın peşinden gitmek bir pozisyon olabilir. Bunun bir mantığı da yalanları yiyip yutmaktır. Peki o zaman bu yalanlara kanmayanlara öfke neden?

Beyaz Saray’ın bugünkü yönetimini avcunun içine almış muhafazakarların akıl hocalarından siyaset bilimci Francis Fukuyama tarihin bittiğini yazmakla kalmadı bir ‘Güven’ üzerine tezler döktürdü. Ve dedi ki ‘güvenin olmadığı yerlerde kalkınma da olmaz’!

O zaman?

Bir sürü yalan söylenerek Irak işgal edilecek.

Yalanlar ortaya çıkacak. Kimsenin yüzü kızarmayacak.

Amerika’dan Irak’a vali atanacak. Amerika destekli hükümet kurulacak. Irak’ın konusuna komşusuna binbir yalan söylenecek. Sonra demokrasi, istikrar, dostluk, kardeşlik, küresellik vs. olacak.

Fukuyama’nın ‘Trust’ adlı kitabının kaçınıcı sayfasında yazıyor bunlar?

Yalana dayanan hiçbir düzen ayakta kalamaz. Ne özel hayatta ne de ulusların yaşamında!

Zeynep Atikkan
(Akşam, 10 Nisan '03)

“Günü geldiğinde hep beraber ateşleneceğiz!”

Gazetemizin 22 Mart tarihli 11. sayısında Ağrı'dan bir okurumuzun yazdığı yazıyı okudum. Çok hoşuma gitti. Konuyla ilgili bir şeyler yazma ihtiyacı duydum. Bu yazıyı yazmaya iten şeylerden birisi benim de aynı coğrafi bölgede yaşamış ve bu bölgede büyümüş olmamdır. İkincisi konunun ulusal sorunla ilgisi olmasıdır. Bunca gündem yoğunluğunda gazetemizin sayfalarını bireysel düşüncelerim için kullanacağımdan dolayı özür diliyorum. Ama başka bir seçenek olmadığını sizler de tahmin ediyorsunuzdur.

Yazımı okurumuzla dertleşmek, sohbet etmek, fikir alışverişinde bulunmak amacıyla da yazıyorum. Gazetemizin düzenli olarak temin edilemiyor olması ise beni çok üzdü. Çünkü ben de köyümde yaşadığım yıllarda böylesi yayınların, kitapların kolay temin edilemiyor olmasından dolayı oldukça sıkıntı çekiyordum. Okurumuzun yazısını zevkle okudum. Yaptığı tespitlerin tümüne de katılıyorum. Birkaç tespitine yönelik katkı mahiyetinde bir şeyler yazmak istiyorum.

Bölgenin çok güçlü bir şekilde dini etki altında olduğu doğrudur. Bu tür gericilikle mücadele bireysel çatışma değil programatik, sistematik mücadelenin konusu edilmelidir. Toplumun siyasal, sosyal, kültürel dönüşümüyle mümkündür. Dinsel gericiliğin sınıf mücadelesi ve özgürlük mücadelesindeki gerici etkisi malum. Ama olayları ele alırken dinsel değil sınıfsal ya da ulusal özgürlük temelinde değerlendirmek daha olumlu sonuç vermektedir. Siyasal çalışmada dinsel ya da ırksal çatışmayla yol alınması imkansızdır. Dinsel gericilikle mücadele kişilerin inançlarına körü körüne saldırmak değildir. Bu tarz mücadele birleşme zeminini ortadan kaldırır. Ayrımı körükleyen bir etken olur. Bu hataya maalesef düşülmüştür. Kaldı ki bu kesim zaten sosyalistlere, komünistlere tam da din düşmanı gözüyle bakıyor. Konunun hassasiyeti zaten bellidir.

Amacımız cami, imam düşmanlığı değildir. Bizler insanların inancına herkesten fazla saygı göstermeliyiz. Bu kesimin bakışı ancak böyle değişiyor. Senin yaşamındaki tutarlılığın, kişiliğin, dürüstlüğün daha çok etkiliyor. Benim bazı arkadaşlarım buna örnektir. Gazetemizi de okuyor bu kişiler ve çok ciddi çelişiklere düşüyorlar. Çünkü onlar da işçi ve emekçi. Çünkü biliyorlar ki bizlerin amacı sömürü düzenini yıkmaktadır. Toplum üzerindeki

böylesine köklü etki zamana bağlı olarak, verilen eğitimle giderilebilir ancak. Toplum her anlamda özgürleştikçe, gerici de yıkılmaya başlayacaktır. Ama temel konu dinlerin kapitalist sistemle olan ilişkisini iyi anlayabilmektir. Kapitalizm tıpkı faşizme duyduğu ihtiyaç gibi dinlere de ihtiyaç duyar. Bu iki olguyu da besler ve denetler. İhtiyaç duyduğunda ise kullanır. Ülkemizdeki darbeler ve şu anki AKP hükümeti buna iyi bir örnektir.

Ulusal sorun konusuna geçmeden önce bir zamanlar benim de kafamı kurcalayan ve okurumuzun da kafasında netleşmemiş görünen “sosyalizmin itibar kaybetmesi” denilen konuyla ilgili olarak şunu söylemek istiyorum. Sosyalizm toplumsal bir sistemdir ve proletaryanın devrimci iktidarını ve programını gerektirir. Bunların olmadığı yerde yozlaşma kaçınılmazdır. Sosyalist Blok'un çöküşü birçok nedenin yanı sıra buna da bağlıdır. Burada önerim Eksen Yayınevi tarafından çıkarılan *Ekimler* dergisinin okunmasıdır. “Tek ülkede sosyalizm” ya da genel olarak sosyalizmin o dönemki sorunları enine boyuna irdelenmiştir. Diyebilirim ki anlamının yolu o metinlerdir. Yol göstericiliği ise tartışmasızdır.

Gelelim ulusal soruna, öncelikle ulusal sorunun temel toplumsal nedenlerini anlamak, buradan sonuçlar çıkarmak, konuyu doğru perspektifle kavramanın sadece bir yönüdür. Diğer yönü ise marksistlerin ulusal sorunu ele alış yöntemidir. Kapitalizmde ulusal sorunun çözümünün ancak ve ancak ezilen ulusun işçi ve emekçilerinin devrimci mücadelesiyle kopmaz bağı vardır. Yani Türkiye işçi sınıfının devrim mücadelesi ulusal sorundan yalıtılırsa başarı şansı daha çok zora girecektir. Ama ezilen ulusun mücadelesiyle doğru perspektifte, doğru istemlerde buluşursa gücü daha da artacaktır. Bu konunun olumlu örneği Ekim Devrimi, olumsuz örneği de bizzat Kürt ulusal hareketidir. Bir ulusal mücadele ne kadar güçlü olursa ezen ulusun mücadelesiyle birleşemeyince tıkanıp kalacak ve hatta giderek gerileyecektir. '92'deki sürecin aldığı yol bu nedendendir ve yolun sonu da bugün itibarıyla bellidir. Kürt ulusal sorunu yine çözümü bekliyor, Kürt halkı yine özgürlüğü arıyor. Gerçekten bütünsel bir mücadele verilseydi sonuç Kürt halkı için böyle olmazdı kuşkusuz. Ve sorunun çözümü için proletaryanın bilimsel ideolojisi ve programı

“ulusların kaderini tayin hakkı”nı savunmaktadır. Kişiye bağlı (Apo örneği gibi) mücadele, kişinin siyasal yokoluşuyla beraber yok olmaya mahkumdur. Mücadelede asli olan şey programdır, devrimci çizgidir. Bu da duygusallık ile bilimsellik arasındaki uçurumu gösterir. Bugün Kürt ulusal sorunu çözülmüş müdür? Hayır. Öyleyse yapılacak şey de, nasıl yapılacağı da bellidir. Bu sorunla ilgili yığınla temel belgemiz ve kitaplarımız mevcuttur.

Komünistler her olaya bilimsel temellerden hareket ederek yaklaşmak zorundadır. Bahsettiğim belgeler ve kitaplarda bu birikim yeterince mevcuttur. Bizler işçiler olarak iktidara talip isek eğer, ulusal sorunu görmezden gelmek ya da hafife almak gibi bir ahmaklığımız olamaz. Doğru değerlendirilir, doğru yön verilirse buluşmamız zor olmayacaktır. Parti bu konuda çok özel hassasiyet göstermektedir. Her milliyetten, her inançtan insanlar olarak ortak amaç için bu çatı altında ortak program etrafında buluşuyor ve yürüyoruz. Hedefimiz işçi sınıfını örgütlemek. Pratikte de, teoride de öncü olarak tek güçtür. Ama bununla birlikte emekçi köylüyü, gençliği, ezilen ulusu da partiye kazanmadan, sosyalizm saflarına çekmeden yürürsek, bir ayağımız topal olacaktır. Belirleyici olacak olan ise doğru politika, doğru örgütlenme olacaktır.

Bu konuda bugüne bakarak sonuç çıkarmak yanıltıcı olacaktır. Şundan dolayı; evet, biz bugün işçi sınıfının komünist partisi olarak ulusal sorunun muhatabı olan halkı henüz örgütlemiş değiliz. Ama bu onları partili mücadele saflarında örgütlemeyeceğiz demek değildir. Israr ve çaba bizi burada da başarıya ulaştıracaktır. Kürt halkı özgürlük ve eşitlik istiyor. Onun için şu neredeyse biz oradayız diyenlere fazla takılmamak gerekiyor. Çünkü diyenler bile asla ve asla teslimiyeti, ihaneti, onca değeri silip atamayacaklardır, sadece biraz zamana ihtiyaç var. Zaman ak ile kararı ayıracaktır.

Bugün henüz ilk adımları olsa bile, bizler işçiler Kürt halkıyla komünist mücadelede yerimizi almaya başladık bile. Çünkü işçi sınıfının bilimsel komünist programı bu yürüyüşü başlatmış bulunuyor zaten. Türkiye işçi sınıfı ile Kürt halkı parti silahının namlusuna sürülü kurşunumuz artık. Günü geldiğinde ateşleneceğiz hep beraber.

K. Boran/İstanbul

Saddam sonrası Irak çatışması!

ABD ve İngiliz emperyalistlerinin Irak işgalinin 3. haftası geride kaldı. Bir tarafta bir ülkeyi yağmaya ve talan etmeye gelen haydutlar, diğer tarafta yurtlarını savunan Iraklılar... Bir tarafta her türlü silah teknolojisi ile donanmış emperyalist devletlerin askerleri, diğer tarafta klasik silahlarla ülkesini savunan halk... Ve düşen Bağdat!

Haksız ve son derece eşitsiz bir savaşta, işgal güçleri hiçbir sözleşme, hiçbir kural ve hiçbir ahlaki değer taşımadan çullandılar Irak halkının üzerine. Ve tüm dünyanın gözü önünde cereyan eden bu vahşet tablosu karşısında birkaç ülkenin “kem küm” etmesi dışında, diğerleri seyirci kaldılar. O çok sözü edilen “insan hakları, demokrasi, uygarlık” aşığı AB ülkeleri şimdilerde insani yardım ve esirlerin durumunu (Nazi kamplarını aratmayacak koşullarda tutulmaktadır) konuşmaktalar. Hepsisi Saddam sonrası oluşacak yapılanmada (buna Türkiye’de dahil) pay kapmanın peşine düştüler. ABD emperyalistleri bu işi kimseye bırakmak niyetinde olmadığını tüm dünyaya duyurdu. Hatta müttefikleri İngiltere’yi bile “diğerleri sadece taşeronluk yapar” deyip hayal kırıklığına uğrattı. Sadece insani yardım konusunda BM’nin devreye girebileceğini belirtti. Saddam sonrası oluşacak kukla hükümetini de belirlemiş bulunuyor.

Emperyalist saldırganlık Sovyetler’in çöküşünden sonra dizginlerinden boşalmış, dünya insanlığını tehdit eder duruma gelmiş bulunuyor. 2. Dünya Savaşı’ndan sonra Avrupalı emperyalistler dünya jandarmalığını ABD’ye kaptırdılar. Soğuk savaş döneminde değişik ülkeleri darbeler yolu ile, olmadı birbirlerine karşı kışkırtarak, etnik ve bölgesel savaşları körükleyerek kendisine bağlamaya çalışan ABD, şimdi buna gerek duymadan direkt işgal edebilmektedir. Birinci Körfez Savaşı’nda BM şemsiyesi altında yapılmıştı bu. İkincisinde BM’ye bile gerek duymadan suç ortağı İngiltere ile birlikte Irak’ı işgale giriştiler.

11 Eylül’de İkiz Kuleler ve Pentagon’a yapılan saldırı bahane edilerek önce “sonsuz özgürlük” ve “sonsuz adalet” adı altında Afganistan işgali gerçekleştirildi. Bu işgale diğer emperyalistler tam destek verirken, bu kez Irak işgalini tek başına yapmakla suçladılar. Başta Rusya, Almanya ve Fransa bu savaşa karşı olduklarını söylediler. BM’nin devre dışı kalmasını içlerine sindiremeyen bu emperyalistler, aslında Irak’la yapılmış olan anlaşmalarının (başta petrol olmak üzere) zarar görmesinden kaygılılar. Yoksa ne ölen insanlar, ne Irak’ın yıkıp tahrir edilmesi, ne gıdasızlık, ne de

Saddam rejiminin değişmesi onları ilgilendirmektedir.

Küresel emperyalizmin yıkımını tüm dünya insanlığı yaşamaktadır. Servet sefalet kutuplaşmasının en uç noktasında olduğu dünyamızda her yıl ortalama 40 milyon insan açlık ve hastalıktan ölmektedir. Bir milyar insan açlık sınırında yaşamaktadır. Sermaye birikimi devasa boyutlara ulaşmış, dünyanın en zengin 227 kişinin geliri 3 milyar insanın gelirine eşit hale gelmiştir. Oysa silahlanmaya ayrılan harcamalarla başta açlık ve sağlık olmak üzere pek çok sorunu çözmek mümkün.

Seattle’de başlayan emperyalist küreselleşme karşıtı eylemler Irak’a yönelik saldırıyla birlikte emperyalist savaş karşıtlığına dönüştü. Saldırı başlamadan önce ve sonra dünyanın değişik metropollerinde milyonlarca insan sokaklara aktı. Sadece ABD emperyalizmine değil, onunla birlikte hareket eden kendi ülke yönetimlerine de yöneldi. Bugüne kadar durağan olan Suriye’den Yemen’e kadar Arap emekçileri Irak’a yapılan işgale karşı sokakları doldurdular, birçoğunda çatışmalar yaşandı. Bu durum büyüyen devrimci dinamiklere işaret ediyor ve bugün bunun nüveleri Ortadoğu gibi çatışmalı bir bölgede her zamankinden daha fazla.

R. Deniz

Mücadele Postası

6 Nisan mitingine katılımımız üzerine...

6 Nisan günü yapılan "Büyük İstanbul Bulaşması" mitingi mücadele kapasitemizi ve deneyimimizi daha da ileriye taşıma yönünde önemli bir imkan yaratmıştır. Kitle katılımı bakımından nispeten zayıf kalmamıza rağmen disiplin ve devrimci duruş yönünden büyük bir ilerleme ve gelişme potansiyeli ortaya çıkarmıştır. Bugüne kadarki kimi mitinglerde kortejde disiplin yönünden yaşanan kimi zaaf ve eksiklerin önemli ölçülerde geride kaldığını söylemek mümkün. Bir-iki küçük eksiklik dışında olumlu bir tutum ve duruş sergilenmiştir. Slogan ve şarlara katılım, yürüyüş anındaki disiplin ve devrimci duruş örnek bir tutumun ifadesi olmuştur. Bu da niceliğin değil niteliğin önemini bir kez daha ortaya koymuştur. Kortej görevlisi yoldaşlarımızın kitlemizi koordine etme ve yönlendirmede, devrimci inisiyatif göstermede sergiledikleri pratik çabayı da son derece anlamlı buluyorum. Sorumlu ve görevli arkadaşlarımıza disiplini sağlama ve kitlemizi organize etme yönünde göstermiş oldukları özverili çalışmalarını için teşekkür ediyorum.

M. Diyar

Savaşa birlikte karşı çıkalım!

Bütün çocuklara bir bakın! Sizce bu savaştan, kavgalardan en çok etkilenen çocuklar değil mi? Bizce evet. Hiçbir suçları yokken, bile bile ölüme mahkum ediliyorlar. Şu anda bütün ülkelerde savaşa karşı direniş var. Hiç kimse savaşa istemiyor. Katil ABD'nin kötü çıkarları yüzünden insanlar ölüyor. Onlar sığınaklarında emir verirken, insanlar dışarıda savaşa yüzünden değil de soğuktan, açlıktan ölüyor. Gelin bu savaşa birlikte karşı çıkalım.

Katilsin sen ABD
Zulmün duyuluyor her yerde
Yeter artık düş yakamızdan
Yoksa atarız seni başımızdan

6. sınıf öğrencileri Yusuf ve Tuğçe/Adana

Emperyalistler ve işbirlikçiler yenilecek, direnen halklar kazanacak!

Satılmış burjuva medyanın başından beri savaş karşısındaki destekçi tutumu biliniyor; ABD emperyalizminin safları. Ülkemizin savaşa girmesi için akla gelmedik yollara başvurdular, savaştan kârlı çıkacağımıza dair listeler yayınladılar, ABD'nin hibe dolarından, İMF'nin yeni kredilerinden bahsettiler. Hatta işi öyle bir noktaya vardırıldılar ki ABD medyası bile bu kan tacirlerine şaşırarak baktı. Hala bu onursuzluktan, bu uşaklıktan vazgeçmiş değiller.

ABD uşaklıkları günlerce emperyalist işgalin haklılığına kanıt olarak "Irak halkının ABD'nin işgaline dünden hazır olduğu" söylemine sarılmaları daha sonra komediye dönüştü. Çünkü Irak halkı hiç de emperyalistleri sevinç çığlıkları ile karşılamadı. Tam aksine direnişle karşıladı.

Irak halkının onurlu direnişi karşısında ABD uşağı medya, uzman geçinen stratejistler ve köşe yazarları büyük bir şaşkınlık yaşadılar. Sen tut onca yalan sırala, ortalığa pislik kus, sonra da "Irak halkı niye direniyor anlamak zor" de. Bu satılmış zatlara göre Irak halkı füzeyle, tankla, yüzlerce uçakla kendilerini katletmeye gelen barbarlara "buyrun efendim ülkeyi işgal edin, harap edin, bizi katledin" demeliydi. Yani onurunu ve kendi vatanını satanlar Irak halkından da aynı şeyi yapmalarını bekliyordu. Irak halkının direnişi, "konunun uzmanı" kesilen bu zavallıların tek uzmanlık alanının emperyalizme uşaklık oluşunu gösterdi. Aslında bu uşaklık öncesinde de bilinen bir olguydu,

şimdi biraz daha açıklığa kavuşmuş oldu.

Bu uzman uşaklar, dünyanın hiçbir yerinde ve tarihin hiçbir evresinde ülkesi işgal edilen halkların işgalcileri gülle karşılamadığını görmek istemiyorlardı. Nazi faşistleri Avrupa'da ve Rusya'da alkışlarla, sevgi selleriyle mi karşılandılar? Emperyalist ABD Küba'da, Vietnam'da, Somali'de, Afganistan'da güllerle mi karşılandı? Hiçbir halk böylesi bir onursuzluğu ve köleliği kabul etmemiştir. Kendi tarihimiz buna örnektir.

Bunda yadırganacak bir durum yok. Kapitalizm herşeyi kendi amaçları için kullanır. Bu da onun bir parçasıdır. Kural tanımayan, kan emen, onur, erdem nedir bilmeyen bu sistem kendine uygun uşaklarını da yaratmıştır. Bu işbirlikçiler de halklara kendileri gibi olmalarını öğütüyor ve öyle olmayanlara ise şaşırıyor.

Şimdi önümüzdeki görev şudur. Bu onursuz uşakların dediği gibi mi olacağız, yoksa onurlu Irak halkı ya da yiğit Filistin halkı gibi mi? Anadolu halklarının tarihi onların dediği gibi olmayacağımızın örnekleriyle doludur. Onlar boş yere dünya halklarına onursuzluğu dayatmak için didinip dursun, kazanan yine onurlu halklar olacaktır.

Emperyalizm dünya halklarının düşmanıdır. Dünya halkları ise kardeştir. Kardeş halk olmanın sorumluluğu ise mücadeledir.

**Yaşasın halkların kardeşliği!
Kahrolsun emperyalizm!**

SY Kızıl Bayrak okuru/Kartal

"Geri dönüyorlar!" denilen Amerikalılar işgali sürdürüyor!

Televizyonda emperyalist işgalcilerin geri döndüğü belirtiliyor. Ne var ki savaşın hemen bütün haberleri gibi bu da yalan. Haftada yaklaşık 200 tırlık konvoy geliyor. Hergün bunun 7-8 tanesi geri dönse de, diğerleri Mardin ve civarı bölgelerde kalıyor. Kaldı ki asıl önemli olan tırlar değil, içindekiler. Amerikan işgali gözle görülür biçimde devam ettiğine göre, geri dönen tırlar da boş dönüyor.

Mardin-Kızıltepe arasındaki Organize Sanayi Bölgesi'ndeki 7-8 fabrikaya konuşlanan işgalci güçler şimdiden yöre halkını perişan ettiler. Mardin'in sermayedarlarından Duyanlar, fabrikalarını bu haydutlara kiralar, işçileri de işten çıkardı. Duyanlar Un ve Oli İplik fabrikalarını aylık 8 bin dolara kiraya verdi. Gerekece olarak da işçilere de "Zaten krizdeydik, idare edin!" diyorlar.

Kızıltepe'de bulunan Kıdaş İplik Fabrikası da aynı durumda. İşsiz kalan işçiler ise, "Bu Amerikalılar bizi işimizden,

ekmeğimizden ettiler!" diyorlar.

Mardin'de fabrikalar bir yana dağdaki mağaralar bile ağalar tarafından kiraya verilmiş. Güya caniler 10-15 şirketle anlaşmış işçi alacaklarını ilan ettiler. Şirket patronları bu şekilde kişi başına 30 milyon almışlar. Borç harç yaparak, ev eşyalarını satarak bu parayı verenler, halen işbaşı yapmadı, yapacak gibi de görünmüyorlar.

Ayrıca, bu kadar da fazla dedirtecek bir uygulama var. Mardin'de yol kontrollerini ve aramaları Amerikan askerleri yapıyor. Arama nedenini soranlara conilerin verdiği yanıt dikkate değer; "40 sene çalışıp alamadığımız paraları verdik, burası bizim sayılır!"

Irak'tan önce belli yöreler özelinde Türkiye işgal edildi. Sadece Irak işgali için değil, Türkiye'nin işgali için de "Kahrolsun emperyalist işgal!" sloganını yükseltip, etekemiğe büründürerek emperyalizme karşı mücadeleyi yükseltmeliyiz.

**Mardin-Kızıltepe'den
SY Kızıl Bayrak okuru**

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

***Emperyalist barbarlığa,
kapitalist sömürüye karşı***

1 Mayıs'ta alanlara!

1 Mayıs

Günlerin bugün getirdiği
Baskı zulüm ve kandır
Ancak bu böyle gitmez,
Sömürü devam etmez
Yepyeni bir hayat gelir
Bizde ve ülkelerde

1 Mayıs 1 Mayıs
İşçinin emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
İlerleyen halkın bayramı

Yepyeni bir güneş doğar
Dağların doruklarından
Mutlu bir hayat filizlenir
Kavganın ufuklarından
Yurdumun mutlu günleri
Mutlak gelen gündedir

1 Mayıs 1 Mayıs
İşçinin emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
İlerleyen halkın bayramı

Vermeyin insana izin
Kanması ve susması için
Kitleyi bilinçlendirin
Hakkını alması için
Bizlerin ellerindedir
Gelen ışıklı günler

Gün gelir gün gelir
Zorbalar kalmaz gider
Devrimin şanlı yolunda
Bir kağıt gibi erir gider

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu